

DOKOŘÁN

ZÁŘÍ
2011

CENA 15,- Kč

Městské divadlo Brno

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

na konci srpna jsme slavnostně zahájili novou divadelní sezonu 2011/2012, kterou jsme pro Vás začali připravovat již před prázdninami. Při mém posledním setkání se všemi kolegy řediteli českých divadel mně mnozí z nich vyjadřovali pozitivní závist nad naším dramaturgickým plánem... závist, která je podle jejich soudu motivovaná za prvé: možnostmi našeho divadla vůbec realizovat některé inscenace, jež se k nim na jejich jeviště nikdy nemohou dostat, za druhé: výběrem těch nejlepších realizačních týmů v čele vždy s významnou režisérskou osobností a za třetí: v neposlední řadě, možnostmi našeho divadla vybavit tu kterou inscenaci vedle špičkových interpretů i kostýmy, dekoracemi, orchestrem a dalšími atributy srovnatelnými snad jenom s Londýnem či New Yorkem (Vy, kteří jste měli možnost v těchto městech navštívit některá divadelní představení, víte, že mí kolegové nepřehánějí). Jestliže nám takto krásně závidí ředitelé, což teprve diváci jejich divadel! (Prosím, přijměte tuto zprávu ne jako vychloubání, ale jako radostné konstatování.)

O prázdninách jsme obdobně jako v minulých letech vystupovali s našimi představeními i v zahraničí. V nádherné chorvatské Opatiji jsme v amfiteátru pro 4.000 diváků odehráli představení našeho muzikálu West Side Story, stejně jako na kouzelném hradě v rakouském Garsu, kde nás při dvou představeních zhlédlo 3.000 diváků. Do Garsu jsme byli letos pozváni poté, co jsme zde před rokem s velkým úspěchem uvedli muzikál Jesus Christ Superstar, který se setkal na všech evropských jevištích se zcela výjimečným ohlasem publika. Při loňském představení nás však právě v tomto městě potkaly navíc ještě některé neobvyklé události, skrze které se stala inscenace Jesus Christ Superstar ještě zajímavější, než kdykoliv jindy. Ve scéně Ježíšova ukřižování, kdy na scéně „létají“ blesky uskutečňované osvětlovači divadla, zní hromy pouštěné zvukaři, tak tedy při onom ukřižování režisér Nejvyšší zařídil bouřku skutečnou! V provazech deště se ztratil plác pozůstalých, hřmot a blesky byly skutečné, stejně tak děsivé jako i povzbuzující v příslibu pozitivních změn... Můžeme mluvit o štěstí, že to vše se spustilo až po scéně sebevraždy Jidáše. Představitel této role Petr Gazdík si totiž pro tento akt vyhlédl nejvyšší místo na této přirozené, nádherné scénografii na vršku hradební věže, která je však logicky v současné době opatřena hromosvodem. Petr Gazdík při zaujetí situací i svým zpěvem nevnímal, jak se blíží bouře a jak si možná publikum poprvé přeje, aby Jidáše nestihl spravedlivý trest. Jevištně „zemřel“ dříve, než se to mohlo uskutečnit skrze blesky opravdové udát. Naštěstí při ukřižování Dušana Vítázka, který hraje titulní roli Ježíše, nepoužíváme železné hřeby, a tak jsme si mohli v klidu vychutnat pompézní závěrečnou scénu v režii onoho nejvyššího a nejvýznamnějšího režiséra v našem vesmíru...

I v Brně jsme si letos na začátku prázdnin „užili“ rozmaru počasí, ale všechna představení na Biskupském dvoře proběhla k maximální spokojenosti všech jejich diváků.

Předpokládám, že i inscenace očekávající Vás v bezpečně uzavřených budovách našeho divadla na Činoherní a Hudební scéně v nové sezoně budou pro Vás pro jejich komplexní kvalitu, okořeněnou vždy mimořádnými hereckými výkony, úchvatným zážitkem.

Na shledanou se s Vámi ve Vašem Městském divadle Brno těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

ČARODĚJKY Z EASTWICKU

„Sexy muzikálová komedie s ďáblem v těle
– uvádíme jako jediní na kontinentu!“

NÁVRAT ČARODĚJEK Z EASTWICKU

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

PARTNEŘI DIVADLA

Jiří Suchý
Vzpomínka na léto

Modrá se pole koukolem
A dvě panenky jdou kolem
Jedna má pod paží knihu
Druhá má na nose pihu

Ta s pihou ta mě miluje
(Ještě sice ne ale už se k tomu schyluje)
Říká mi Koukej se sbalit
Na můj vkus nemáš dost kvalit

Podzim už ťuká na vrata
Ta s pihou je ňák dojatá
Vlaštovky odlétly k jihu
Řekla mi Polib mi pihu

Sny svatojánských nocí

Cyrano z Bergeracu

Cikáni jdou do nebe

Foto: Jof Kratochvíl

23. ČERVNA - 10. ČERVENCE 2011

LÉTO NA BISKUPSKÉM DVOŘE

LELKOVÁNÍ LUBOŠE MAREČKA

SE STANISLAVEM MOŠOU

Foto JEF Kratochvíl

Můžete ještě přehlédnout a zhodnotit sezonu právě minulou?

Neustále srovnávám naši práci, tedy umění, kterému jsme si uvykli říkat divadlo, s novinářinou. Každý večer živé představení zanikne a zmizí. A veškerá naše snaha musí být upřena k následujícímu dni, ať už k přípravě nějaké nové premiéry, či k reprízám. Noviny jsou také druhý den vlastně zbytečné a jakoby zmizí. Je sice důležité mluvit o premiérách, které se odehrály, co se v nich vlastně stalo a kdo byl tak úžasný, že si zaslouží pozornost i speciálně navíc... důležitější je však opravdu naše každodenní aktuální existence.

Zůstaňte u tématu, které jste otevřel a sice efemérnosti divadla v čase, tedy vlastnosti, která je vlastní povahou tohoto umění. Nevede toto zjištění tvůrce k malomyslnosti?

Budete se divit, ale nevede. Nejkrásnější pocit, který zažívám jako režisér je, když jsem na zkušebně a společně s herci z mrtvé matérie ve

vám tak, že si trochu lžu do kapsy. Definitivní zánik jakékoliv inscenace snáším strašně špatně.

A pokusíme se ty pocity ještě nějak zpřesnit? Cítíte úzkost nebo lítost?

Cítím hlavně nespravedlnost. Každý ten kus se přece měl hrát ještě jinde a hlavně mnohem častěji. (*smích*) Myslím si o našich inscenacích jenom to nejlepší, ale nabubřelý snad proto nejsem.

Na co konkrétně z minulé sezony ukážeme tedy prstem? A nemusíme mluvit jen o inscenacích. Klidně zvýrazněte výkon nějaké profese v zákulisí nebo co se přímo neodehrálo na jevišti...

Já měl velikou radost, poté co jsem vyslal několik špehů za režisérkou Hanou Burešovou, aby u nás udělala titul *Škola základ života*. Nechtěla to dělat potřetí, nerada vstupuje do stejné vody. Když jsem potkal někoho, koho má ráda, tak jsem ho hned infikoval a tlačil k tomu, aby mi

V divadle nikdy nic dopředu není jisté

formě textu či notového záznamu začneme vytvářet živé divadlo. To naplňuje člověka nadšením jako když pozoruje v přírodě například vznik nového života. Na jaře jsme svědky toho, jak se vše rozpučí a radost tomuto podobná nás potkává i na divadle. Fakt, že dílo pak periodicky v průběhu jednotlivých večerů zaniká, zmíněné uspokojení nijak nekazí.

A co finální vymizení inscenací z repertoáru čili derniéry. Jak prožíváte poslední uvedení titulů ve vašem divadle?

Ráda mých inscenací derniéru ještě nezažila. (*smích*) Když jsem před časem musel podepsat likvidaci dekorace k *Markétě Lazarové*, kterou už jsme nehráli tři roky, přišlo mi to naráz divné. Vždy mi ten dokument „podstrčí“ v záplavě jiných podobných likvidačních nařízení, abych si toho nevšimnul. A já si namlouvám, že všechny ty tituly se jednou musí vrátit. Takže derniéry nebo ono vymizení svých kusů proží-

ji pomohl přemluvit. Třeba jsem očkoval Honzu Mazáka. Museli jsme na ni dělat nátlak, že tady přece máme skvělé herce, kteří si ten titul dělat zaslouží.

Pozitivem minulé sezony je tedy nátlak na režisérku Burešovou?

Samozřejmě. Dalo se čekat, že až to udělá, bude to něco báječného a bezvadného. A konečně její inscenace *Škola základ života* vyhrála na Festivalu smíchu v Pardubicích. Za plus lze také považovat jemný nátlak Petra Gazdika na mne, abychom jako divadlo vybavili muzikálovou pohádku *Mary Poppins* vším, co si zaslouží. S heslem „To nejlepší pro děti“, byl nakonec tento titul nejdražším v naší historii. Já domlouval v Londýně práva na tento muzikál a neuměl si představit, že by dosáhnul v Brně více než padesáti repríz. Fascinuje mne, že každá repríza je nabitá dospělými, kteří se rádi vracejí do dětských let. *Mary Poppins* za minulou sezonu udělala nejvíce repríz - 83. Ne-

těší mne to kvůli nějakému rekordu, nabízíme kusy, které nemají tolik repríz a jsou také krásné. Jen jsem to nečekal. Téma není u nás natolik známé. A skutečnou událostí století bylo také přemluvení Jaroslava Dufka k vystupování v *Dobře rozehrané partii*. U toho zase asistovala paní Zdena Herfortová a Ladislav Lakomý, který, bohužel, už není mezi námi. Netušil jsem však, že toto setkání bude tak krátké. Díky Bohu a všem zúčastněným však za něj!

A pojmenujete i nějaké minusy minulých sezon?
Zamrzl mne menší zájem obecnosti a představení *Muchova epopie*. Neslo nám vůbec o přitáhnout pozornosti lidí k divadlu přes hádání se Prahy a Moravského Krumlova o toto slavné dílo. Já Alfonse Muchu považuju za jednoho z nejvýznamnějších českých malířů a grafiků. Navíc je to regionální rodák a já myslím, že i tento fakt přitáhne lidi, aby se o něm dozvěděli něco víc. Navíc inscenace Šimona Cabana byla nesmírně kouzelná výtvarně i hudebně. Bylo to sebevědomé, krásné a silné dílo. U *Dobře rozehrané partie* mne také zamrzelo, že jsem nebyl schopen rychle se domluvit na záznamu tohoto kusu s Českou televizí. Nikdo tehdy ještě nevěděl o vážnosti choroby Ladislava Lakomého. Nepodařilo se rychle dohodnout technika, přenosový vůz atd... máme jenom interní záznam. Velká škoda.

A když přeskočíme od minulé k tě nastávající sezoně?

Čeká nás tradičně pět inscenací na Činoherní a stejný počet na Hudební scéně. Při jejím sestavování mám vždycky pocit nakladatele, který vybírá deset knih k vydání. Zázitek onoho očekávání, co bude pro diváky k máni, filtruju vždycky nejdříve přes sebe. Zkrátka a dobře se snažím zkoumat, kdybych dostal ten náš seznam premiér, jak bych sám zareagoval. Na co bych se vlastně těšil. Podobně je to právě i s knihama. Pamatuju si pověstné knižní čtvrtky, některé knihy jsem měl objednány a chodily mi domů. Ale některých jsem se prostě nemohl dočkat. Zažíval jsem i tu trýzeň, kdy jsem jako kluk chodil pro sešity s verneovkami. Nemohl jsem se dočkat vydání dalšího sešitu. Sezону

skládám právě z takových těšení se a jsem rád, že k tomu mohu využívat široký repertoár.

A jaký vyrazíte poměr mezi legrací a vážnými dramaty, mezi klasikou a původními tituly?

Někdy je tragédie přítomna v textu jakoby mimoděk, i když jde o komediální titul, nebo naopak. Jako to třeba uměl geniálně vymyslet Čechov ve *Třech sestřích*. Divadlo totiž musíme brát vážně, ale sami sebe v něm už nikoliv. Asi není třeba vyjmenovávat novinky, jejichž seznam v časopise *Dokořán* uvádíme. Důležité bude možná říct, že z celých šedesáti procent půjde o české premiéry.

Jednou z nich bude i druhý díl vaší autorské trilogie Peklo-Očistec-Nebe. Očistec jste o sezonu pozdrželi...

Doufám, že půjde o třeskutou komedii. Koncept vychází z Danteho vnímání očistce. Je to vlastně soubor se všemi návyky lidské duše, která užívá k životu na této zemi fyzického těla. Jinými slovy: ti, kteří se připravují na život po smrti - tedy na život duše postrádající tělo, procházejí vlastně tvrdou převýchovou k askezi, která způsobí, že duše je lépe připravená existovat bez její tělesné schránky. Měla by to být hudební komedie. Oprošťujeme se od návyků těla. Mně přijde roztomile absurdní například pohled na hříchy v pojetí jistých domorodých národů provozujících kanibalismus: člověku nemá být nic líto, pokud to neudělal v rozporu se svým vlastním svědomím. Když je lidožrout vychovávan k pojídání lidí od dětství, považuje to prostě za správné a nevyčítá si to... Tedy žádný hřích! Fúj, že ano? Jsou však věci, které si člověk sám sobě vyčítá na třech úrovních svých pozemských aktivit: hřešit skrze ČIN, SLOVO, MYŠLENKU... to je základní platforma našeho souboru je o tzv. život věčný. Opíjení, přežíraní, nadmíra a nezřízenost - to vše nás odvádí od duchovního života. A o tom všem bude *Očistec*.

Ladislav Lakomý, Karel Janský, Erik Pardus - ti všichni v minulých sezoně odešli. Jak cítí principál tyto ztráty?

Bylo úžasné se s nimi potkat a spolupracovat. Byly to každá po svém mimořádné a úžasné by-

tosti. Když jsem na počátku minulé sezony oznamoval záskoky za těžce nemocného Erika Parduse, tak jsem to neustál. Tušil jsem... věděl, že mu moc času nezbyvá. Snad i s vědomím konečnosti naší pozemské existence tolik apeluji na pozitivní využití našeho každodenního života, na to, co jsme schopni a ochotni investovat do každého dne. Ne všem je však dán takový dar ojedinelosti a geniality jako zmíněným mužům. Bylo výjimečné, co předváděli, jak dokázali naplno využít daru svého života. Odešli však na vrcholu svých sil. To je od nich nefér...

Co myslí vrcholový manažer úspěšného podniku o faktu, že nejen život, ale i sláva je efemérní nebo minimálně dočasná? Jak ředitel Moša vnímá tento fakt? Dokážete si představit, že vaše chválené divadlo bude mít i hubenější období?

Já si takové otázky nekladu. V čele divadla stojím od počátku devadesátých let a základní prameny veškerých svých motivací nacházím ve strachu a radosti. Když se bojím dělat nějaké blbosti, to je docela dobrá motivace. Musím být perfektně připravený a zároveň srovnaný se svým svědomím. Jsem-li navíc perfektně připraven a řemeslně zdatný, tak to přece musí vyjít. Když investujeme to podstatné, není třeba se pak bát.

Vrcholní manažeři nesmějí přiznat strach, to je přece proti rétorice neohroženosti dneška...

Já ty knihy o managementu moc nečtu. Živí se na nich strašná spousta lidí, kteří nikdy nic nedokázali. Čas od času do těch knih nahlédnu a oťresu se hrůzou, že bych se něčím takovým měl řídit. Budu tedy raději mluvit o radosti. Vše děláme za účelem potěšit diváka a také pro práci samotnou. Byť je náročná. Třeba na muzikálu *Chicago* jsme strávili neskutečně času, ale ono to přináší euforii i mezi účinkující. Když si tu emoci sdělí, hned se mají raději. Jeden na druhého se spoléhají, že si nepokazí vzájemně dílo, o které jim společně jde a to vynahrazuje tlak toho strachu. U dospělého člověka nemůže existovat radost bez obav a naopak. V divadle nikdy nic dopředu není jisté. Podobně jako v životě.

Co byste přál divadlu do nové sezony, když se pořád točíme kolem času?

Máme nachystány skvělé tituly. Jsem rozradostněný tím, jak se sem vkořenili noví mladí kolegové, kteří přicházejí mezi nás. Můžeme se těšit z toho, jak iniciují starší kolegy, kteří si zase nechtějí proti tempu mladých zadat. A jak se to všechno míchá dohromady a jak je to všechny vzájemně obohacuje. Rozdíl mezi uměním a exaktní vědou je jasný. Monu Lisu mohl namalovat jenom da Vinci, na zákonitosti exaktně obsažené ve světě kolem nás by jistě někdo časem přišel. Umělci jsou jedineční a tím pádem vlastně nenahraditelní.

*Milý pane Mojžíši,
měl bych na vás s dovolením pár otázek,
neboť se jich dožaduje můj náročný šéfredaktor.
Chápu, že na rajských pláních, kde pobýváte, je
to s časem jiné, ale čím dříve – tím lépe.*

*Ctěný pane,
děkuju za milé vytržení, i když od zážitků a udá-
lostí, které zmiňujete, už nějaká sobota uply-
nula...*

*Když se nad tím zamyslíte znova, chtěl byste
tu uremcanou partičku, která se pořád vy-
ptává, kdy už budeme v zemi zaslíbené, vodit
zase čtyřicet let po poušti?*

Nebuďte tak strohý. Co je to čtyřicet let oproti věčnosti? A jistě znáte lidskou mentalitu! Kdyby si mí bližní nestěžovali na jedno, našli by si zajisté něco jiného. Ne, že bych si neuměl představit trávit své dny jinak, než neustále prokazovat

existenci Hospodinovu, ale když se nad tím znovu zamyslím, mělo to svou, jak dnes říkáte, „šťávu“. Odchod z Egypta je z historického hlediska nutno považovat jednoznačně, a to zdůrazňuji (!) – jednoznačně – za čin, za mimořádný čin! 430 let na jednom místě a navíc v otroctví! To víte, že si ledaskdo přivykne takovému životu bez nutnosti rozhodovat, bez zodpovědnosti, bez vlastního názoru... Možná to znáte i z vaší země – někteří tomu za našich časů říkali: „smrádeček, ale teploučko...“ Víte o tom něco?

Jaký je to pocit, když na člověka šéf promluví z hořícího keře?

Obecně vzato je lhostejné, odkud se šéf ozve. Vždycky překvapí, že na vás vůbec promluví. Já to od začátku chápal tak, že prostě ví, co chce, dnes byste řekli, že se jedná o šikovného diplomata, který nechce jednat tzv. „napřímo“. Celé to byla od něj taková zkouška. Nejdřív se mnou

a s mým bráchou, pak s faraonem, to byl opravdu příkladný zatvrzelec, a pak s těma našima. Víte, donutit žít nějakou skupinu podle pravidel, když z nich mnohá jsou téměř proti přírodě, to chce dobrý plán. A jak si jistě všimáte, sklony k faulům dodnes stejně převažují. **Jaké rány by seslal Bůh na egyptský lid dneska? Odpojil by všechny od sítě a nechal by nás zhyznout v informačním vakuu?**

Vy jste ovšem roztomilý. Vy se domníváte, že existujete v informačním blahobytu! To je milé... Tak naschvál: co víte o duši? Popište ji! A propó, jsem přesvědčen, že by dnes faraon us-

nalézt snad v hordách Egyptanů, ženoucích se za námi... Hm, ale vnímáte chabost takové představy...?

Je něco, co byste po té dlouhé a strastiplné pouti do země zaslíbené nám – kteří jsme pořád on the road – vzkázal?

Děkuju. Je to nepředstavitelně těžké držet ruce tak dlouho nad hlavou a přitom tím vyhrát bitvu. Myslím, že to je ten hlavní mesidž mého národa pro dny současné i budoucí.

Je lhostejné, odkud se šéf ozve aneb Interview s prorokem

toupil hned potom, co by Nilem tekla krev a všechny ryby uhynuly. Veřejné mínění by ho k tomu jednoduše donutilo. To víte, „tempora mutantur...“

Je to krásný trik, ale možná byste ho po těch letech už mohl prozradit – jak se to moře teda vlastně dělá, aby se dalo projít?

Hodně se mluví o tom, že jsme měli masy vod po levici i po pravici, ale už vůbec ne o tom, že to byl pěkný fičák. Od začátku nám dul do zad neuvěřitelný víchr, taktak, že jsme nepadli na hubu. To ten vítr rozděлил vodní hladinu. Nety-picky koncentrovaný atmosferický úkaz! Pakliže nevěříte v sílu Hospodinovu, lze příčinu možno

Na začátku září začneme vyprávět vás příběh našim divákům – vzkážete tvůrcům inscenace – paní Burešové, panu Ondříčkovi a jiným – něco speciálního?

Za prvé: děkuju, že jste si na někoho takového, jako jsem já, vůbec s rozhovorem vzpomněli. Snad to něčemu, či někomu prospěje. Dnes jsou zpodobáni různí lidé, to vám teda řeknu... Trváte-li však na radě, O.K.: míti stále uši, oči, srdce, duši DOKOŘÁN a hlavně naslouchat dobrým radám... hlavně od paní Burešové...

Otázky kladl Jan Šotkovský, odpovídal – jak mu vlastně říkat? Mojžíš? Mojše? Moše? Moša?

Obdarujte své blízké zážitkem, který si mohou sami naplánovat.

Dárkové poukázky na představení Činoherní či Hudební scény Městského divadla Brno jsou v hodnotě 500,- Kč a k dostání na všech našich pokladnách.

www.mdb.cz

JIŘINA VESELÁ NA SKLENIČCE

S HANOU BUREŠOVOU

Foto Jef Kratochvíl

Venku doznívala stávka dopraváků, ale do klubu Městského divadla Brno doléhaly salvy smíchu ze zaplněného hlediště. Představení Škola základ života si diváci ujít nenechali, i když museli dojít pěšky. Děni na jevišti sledovala i ta, která inscenaci zná do posledního gesta a slůvka, režisérka Hana Burešová. Její myšlenky se však víc točily kolem Mojžíše, který byl naplánován jako úvodní titul sezony 2011/2012.

Jaké to je, být divákem své inscenace?

Někdy příšerné. Když se ten večer představení nepotká s diváky, je třeba zrovna bio zátěž trojka a všichni jsou v útluhu, pak to bývá opravdu tristní a říkám si: Proč na to chodím? Nemělo by se to už vůbec stáhnout? Ale přijde zas večer, kdy panuje dobrá konstelace, diváci jsou vstřícní, herci hrají báječně a lehce. A mne to úplně osvěží a vůbec mi nevádí, že to vidím postopadesáté.

Stává se někdy, že i dlouho po premiéře máte chuť něco změnit?

Ano. Nedávno jsem doprovázela soubor na zájezdu do Zvolena, právě se Školou. Všichni se divili, že pobíhám kolem jeviště jako trenér a ještě dávám připomínky, i když se to hraje už po třiapadesáté. Ale já myslím, že připomínky můžete dávat kdykoliv a ještě před derniérou vás může napadnout něco změnit. Ostatně, některému herci dojde leckdy až na derniéře, ahá, tak tohle bylo vlastně míněno tak a tak?... A mně dochází taky leccos postupně. Jsou režiséři, kteří ze zásady na reprízy svých inscenací nechodí. Chápu je, ale mně by to nedalo, nemohla bych nechat inscenaci svému osudu, protože se s diváky vyvíjí a může se vyvíjet k horšímu. Vždycky se snažím vidět a připomínkovat aspoň prvních deset představení. Myslím, že se to vyplácí, teprve pak inscenace zakotví v rytmu. Většina herců potřebuje i chce potvrdit správnost své cesty, protože se pochopitelně nevidí, navést, kde přidat, kde ubrat a tak dál... Režisér je pro ně taková maminka i tatínek a nejlépe ví, co je a není v řádu inscenace. Divák to herci neřekne, jen ví, že se mu to líbilo, nebo ne, ale neví proč. Režisér by to měl umět pojmenovat.

Poznáte ještě před premiérou, že půjde o úspěšnou inscenaci?

Pokud to je třeba věc, kterou jsem už dělala v jiném divadle, mohu odhadnout určitou úspěšnost, ale stejně takový kalkul není úplně možný. Můžete jen doufat, že když se to líbí vám, najde se aspoň pár podobných diváků, ale nemůžete se sázet, že to tak bude. Za roky, co se režii věnuji, už lépe odhadnu, že ten a ten titul nebude určitě pro všechny, protože je třeba náročný, neprovedený, nepříliš známý. A o to víc mne pak příjemně překvapí opak, jako např. u inscenace *Síla zvyku*, při které bylo divadlo vždy plné. Asi se nějakou šepťandou roznese, že ti herci jsou dobří, a lidé pak chodí. Ovšem nutno vědět, že ani plně hlediště není ukazatelem kvality inscenace.

Přesné měřítko to skutečně nebude. Ale co je tedy indikátorem toho, že inscenace je opravdu dobrá? Kritika?

Jak která. Jsou kritici, kterých si vážím, když umí přesně pojmenovat problém a zasadit inscenaci do nějakého kontextu. Každý z nich má však přirozeně nějaké lásky, oblíbené autory, neoblíbené herce, každý dává přednost jiné poetice a občas se taky i tomu nejlepšímu kritický článek prostě nepovede. Pro režiséra je strašně důležitým měřítkem jeho nejbližší okolí, lidé, s nimiž si rozumí a jimž opravdu důvěřuje. Pro mne to je určitě můj životní i pracovní partner Štěpán Otčenášek. Sice inscenace se mnou připravuje, ale nechodí raději na všechny zkoušky, aby si udržel kritický odstup. Důležitý je pro mne také za mladší generaci názor mého syna. Nikdy nic ale nemůže být pro úplně všechny a snažit se zavděčit všem je cesta do pekla.

Rozverně komedie, jako Škola základ života, a naopak vážná dramata, jako Znamení kříže nebo Smrt Pavla I. Vaše rozpětí na jevišti je někdy skoro ode zdi ke zdi. Děláte raději ty úsměvné věci nebo je vám bližší tragédie?

Kritici o mně už před dvaceti lety napsali, že střídám lehkou a těžkou dobu. A já se toho držím, protože mi to připadá velmi hygienické. Pro mne i pro soubor je dobré vyzkoušet si jednou komedii, jindy drama, tragikomedii nebo tragédii

a různé styly nejrůznějších autorů. Nevyhýbám se ničemu, co je pro mne nějak inspirativní. Co moc nemusím, jsou některé modelové hry a bohužel zatím mě taky moc málo inspirují současné hry. Ale baví mne stejně tak dělat ty opravdu „prdlé“ komedie, frašky až drastické, jako vážné věci, které mají duchovní přesah. To je tady hodně potřeba a není od věci to čas od času připomenout. ***Je konec června, vrcholí zkoušky na Mojžíše. Diváci MdB ho uvidí poprvé v září, ale pro vás to úplná premiéra nebude. Hru z počátku 19. století podle Františka Vodsedálka jste už dělala zhruba před dvaceti lety. Proč jste vstoupila podruhé do stejné řeky a jaké to bylo?***

Lidové divadlo je jedna z mých oblíbených dramaturgicko-režijních linií a v různých formách se kolem něj točím po celou kariéru. Moje absolventské představení bylo montáží na základě pašijových a vánočních her a v roce 1990 přišel *Mojžíš*. A i když uplynula ta dvě desetiletí, což je opravdu dlouhá doba, uvědomila jsem si, že to mám tak zadřené, že nejsem moc schopná to dělat jinak a ani k tomu není důvod - vždyť je tu velice funkční scéna Karla Glogra, výborná hudba Petra Skoumala, a bez toho by to nějak nebylo ono. Samozřejmě, úplně stejné to nebude, s jinými herci se vše trochu promění, ale celkově jsem tvar inscenace ponechala. Ostatně, i jiné inscenace, třeba světové muzikály fungují po desetiletí velmi dobře ve stejné podobě, tak uvidíme, jak to bude v tomto případě.

Na rozdíl od např. chronicky známých Bídníků ale Mojžíš nezní tak přitažlivě. Kdybyste měla diváky nalákat, co byste jim slíbila?

Biblický příběh o Mojžíšovi a vyvedení jeho národa z otroctví by měl patřit k základnímu vzdělání, je to archetypální legenda, mýtus, základ židovské i křesťanské morálky a kultury naší civilizace. Dnes už se však přes záplavu jiné nabídky málo čte, a tak se prostřednictvím této hry diváci mohou seznámit s něčím, co už tak úplně neznají, s jinou divadelností a jiným myšlením a taky s Mojžíšovým příběhem, který je tu podán velkoryse od jeho narození až do smrti. Je to jednoduchý tvar, prostý jako stará písnička, ale není to

žádná pohádka. Nabízí stále množství aktuálních momentů, je to drama nadčasové, velké drama společenské i drama jedince, který je povolán k určitému poslání. Musí činit, i když se mu nechce a pochybuje, musí se obětovat, aby vedl společnost za něčím lepším, i když mu zlým odplácí. ***Před dvaceti lety vládla ale v české společnosti zcela jiná nálada než v roce 2011...***

Považuji za důležité, aby lidé viděli nejen marasmus kolem nás, ale i nějaký ideál. Co by mohlo být a co už dnes moc neznáme a taky, že dějiny se stále opakují a je dobré se jimi trochu poučit, i když si každý vždy musí svou cestu prošlapat sám. Že jsou osobnosti, které jsou schopny obětovat se za společnost. Že ještě může fungovat to, co jsme právě před těmi dvaceti lety zažívali: souměřitost, soucítění celku a pocit soudržnosti, přesvědčení. Slovo kolektiv se bohužel zprofanovalo v minulém režimu a lidé v cestě za individuální svobodou dospěli k jakési osamělé atomizaci, narůstají psychické problémy lidí, každý bloudí sám a chytá se podivných „jistot“, ať už nabízených reklamami, bankami nebo kdejáky sektami... V *Mojžíšovi* lidé bloudí po poušti čtyřicet let, než se něco naučí, pochopí, dostanou Zákon a dospějí, aby mohli začít nový život v „zaslíbené zemi“. My za sebou máme teď vlastně polovinu, před dvaceti lety jsme byli jakoby v té fázi exodu. Ale věděli jsme už tehdy v té euforii, že to nemůže jít jednoduše a že přijde „blbá nálada“. Což je mimochodem právě jev, s nímž *Mojžíš* velmi často bojuje. Stojí ho nezměrné úsilí, aby reptající lid přesvědčil, že má cenu pokračovat a chovat se slušně.

Vaší domovskou scénou je Divadlo v Dlouhé, v MdB jste ale také jako doma. Režirujete takto pravidelně i jinde v tuzemsku?

Ne. Příznávám, jsem trochu zápečník a i když mne oslovují jiná divadla, většinou se omlouvám. Není možné se roztržít na všechny strany. Tady jsem šťastná, našla jsem tu výborné herce i kamarády, vážím si toho, že jsou ke mně vlídní, takže

tu ráda budu zase pracovat. Když s někým najdete společnou řeč, snadněji se pak dál domlouváte, můžete na něco navazovat a pokročit zase dál, v tom je cena souborové práce.

V rozhovorech s herci obvykle nechybí otázka na vysněnou roli. Máte vy, jako režisérka, nějaký vysněný titul, který byste chtěla dělat?

Je dost dobrých her, o nichž jsem třeba v mládí snila, že se s nimi potkám. Ale v poslední době zjišťuji, že láska k Cyranům, Hamletům a Maryšám mne sice neopustila, ale nějak se mi do nich nechce, protože jsem je už tolikrát viděla. Najít jiný způsob inscenování je těžké a nerada dělám věci takzvaně přes hlavu, aby to bylo jiné, ale možná mě k nim může časem inspirovat třeba ideální představitel, nevím. Ráda se podvoluji autorovi a vyhledávám v něm, co nás s ním v naší současnosti spojuje. Asi jsem konzervativní, možná taková akademická vykopávka. Takže se spíš snažím najít něco, co nikdo ještě nedělal a neviděl, co je nějak utajené, zapomenuté, jako třeba *Mojžíš*. Pro mne je taková práce inspirativnější,

fantazie pracuje samostatně a ani podprahově mě nic neovlivňuje.

Proč ses, maminko, udělala režisérkou? Tak se vás ptal kdysi váš tehdy malý syn, když jste si stěžovala, že jste unavená z práce. Opravdu jste někdy nelitovala, že jste se vydala právě na tuto dráhu?

Ta únava vždycky nějak přejde. Nejhorší to bývá tak poslední tři týdny zkoušení. Člověk táhne celý ten náklad čím dál víc sám, i když mu vlastně pomáhá stále více lidí od osvětlovačů po techniky. Hlavu mám jako věrtel a často si připomenu výrok francouzského režiséra Françoise Truffauta: „Na začátku mám krásnou představu a na konci se už jenom modlím, abych to dokončil.“ Dva dny před premiérou mám pocit, že to bude šílené, blbé, průšvih atd. To je ale často jen tou únavou, v divadle bývám i čtrnáct hodin denně, jen se vyspím a nanovo. Ale uplyne týden, dva od premiéry, oddechnu si a jsem zase použitelnější... Takže jsem toho vlastně nikdy opravdu nelitovala.

*S Michalem Isteníkem na velké zkušební při práci na inscenaci *Mojžíš*.*

Biblickou hru o Mojžíšovi, jeden z nejkrásnějších textů českého lidového - tzv. sousedského divadla z Podkrkonoší, napsal František Vodseďálek (1762-1843) ze Staré Vsi u Vysokého nad Jizerou. Tento švec a příležitostný zedník, který se naučil číst a psát až ve svých čtyřiceti letech, v roce 1809 poprvé navštívil divadlo v Praze a pod vlivem silného zážitku se rozhodl napsat vlastní divadelní kus. A tak v roce 1811 vznikla jeho první a zároveň nejúspěšnější hra *Mojžíš*, kterou ještě téhož roku nazkoušel se svými (často negramotnými) staroveskými sousedy a potom ji celé léto o nedělích provozoval na jevišti sbitém na louce pod širým nebem. V následujících letech sepsal a nastudoval v rychlém sledu další biblické hry: *Tobiáše*, *Novou komedii o Davidovi*, *Ester*, *Novou komedii o sv. Petru a Pavlovi*, *Novou komedii o Samsonovi*, a také svou jedinou známou světskou hru *Novou komedii o Libuši*, která vznikla podle Hájkovy kroniky.

Vodseďálkovy hry nebyly ve své době tištěny, dochovaly se částečně jen ve více či méně upravených prepisech, které vznikaly pro potřeby nových nastudování. Text *Mojžíše* se zachoval jednak ve zlomcích (asi 150 veršů), jednak úplný v opise staroveského souseda Josefa Poloprutského, pořízeném v šedesátých letech 19. století. Tento opis byl objeven v roce 1985 a v roce 1989 jej přepsal a k vydání připravil Vojtěch Ron. V roce 1990 byla hra poprvé uvedena na profesionálním jevišti Středočeským divadlem Kladno – Mladá Boleslav v úpravě a režii Hany Burešové.

Mojžíš vychází - jako většina dalších Vodseďálkových her - ze Starého zákona, konkrétně z 2., 3., 4. a 5. knihy Mojžíšovy a z knihy Jozue. V kontextu autorova díla zaujímá mimořádné místo svou rozsáhlostí (přes 3000 veršů), počtem postav (více než 60 postav a sbor) a monumentálním scénickým pojetím.

Epicky stavěná veršovaná hra sleduje osnovu biblického vyprávění o životě Mojžíše od jeho narození, přes svatbu, vyvedení porobených Izraelců z Egypta včetně „deseti ran egyptských“ a čtyřicetiletého putování národa pouští, až do Mojžíšovy smrti, vítězné bitvy Jozua s amorejskými králi a konečného dobytí Jericha. Významné epizody rozvíjí zpěvními party a v souladu s tradicí lidového divadla využívá jako komentátory postavy Opovědníka a Kašpárka a chór všech účinkujících postav.

Jak už jsme zmínili, u současníků se *Mojžíš* setkal s velmi dobrým přijetím, byl považován za Vodseďálkovu nejlepší práci. Hra dodnes strhuje svou prostou přímočarostí, za níž cítíme sílu neochvějně víry a pokory vůči všemu, co nás přesahuje. Jednoduchými prostředky, rozvíjejícími fantazii, hravou, antiiluzivní formou před nás klade veliké drama společenské (cesta národa za vlastní identitou) i drama jedince (téma člověka, který si svůj úděl nevybral, ale byl k němu povolán). A co je zvláště cenné, silně apelativní morální poselství se tu nezjevuje jen ve formě přímých apelů (jako je třeba Desatero), ale především skrze samotný příběh.

Režie a úprava: **Hana Burešová**. Dramaturgie: **Štěpán Otčenášek**. Scéna: **Karel Glogr**. Kostýmy: **Samiha Maleh**. Hudba: **Petr Skoumal**. Hudební nastudování: **Karel Cón**. Pohybová spolupráce: **Hana Halberstadt**. Titulní postavu hraje **Igor Ondříček**. V dalších rolích vystupují **Michal Isteník**, **Ladislav Kolář**, **Jiří Mach**, **Viktor Skála**, **Ivana Vaňková**, **Josef Jurásek**, **Evelína Kachlířová**, **Rastislav Gajdoš**, **Hana Kovářiková**, **Jan Mazák**, **Eva Ventrubová**, **Alan Novotný**, **Irena Konvalinová**, **Patrik Bořecký**, **Eva Jelínková** aj.

Premiéra se uskuteční 10. září na Činoherní scéně Městského divadla Brno.

Štěpán Otčenášek

Erik Pardus se narodil 2. února 1957. Vyrůstal v Brně, vystudoval brněnskou konzervatoř a herectví na JAMU, kterou ukončil v roce 1982. Od 1. února 1982 nastoupil do svého jediného angažmá, tehdejšího Divadla bratří Mrštíků (nyní Městské divadlo Brno). Proslul především svými komediálními rolemi, se kterými je také nejčastěji spojován. Kromě komických charakterů dokázal také vynikajícím způsobem vyjádřit psychologii tragických a dramatických postav. Jednou z jeho oblíbených rolí z doby, kdy v našem divadle začínal, byl např. Toffolo v Goldonihom komedii *Poprask na laguně* v režii Rudolfa Tesáčka v roce 1984. Do stejné hry, ale tentokrát do role staršího Partona Fortunata byl obsazen Zdeňkem Černínem o mnoho let později v roce 2006. Zásadní rolí v jeho hereckém vývoji – rolí – která do jisté míry narušila vnímání jeho osoby jako komediálního herce byla role Jaga v *Othellovi* v režii Zdeňka Černína v roce 1996. O deset let později - v roce 2006 - následovala titulní role v dramatu Felixe Mittrera *V jámě lvové* - role židovského herce Arthura Kirsche, který musí imitovat svůj arijský původ a vydávat se za Benedikta Höllrigla, jen aby mohl vykonávat své milované herecké povolání. V této roli dosáhlo herectví Erika Parduse jednoho ze svých vrcholů, protože dokázal mimořádně bravurním způsobem ztvárnit exis-

tenční tenzi osudu židovského umělce během druhé světové války. Za tento úkol byl v roce 2008 vyznamenán Cenou českého divadla. Rolí, v níž mohl dokonale zúročit svůj smysl pro vystižení jemných nuancí rozpolcené lidské psychiky, bylo jeho ztvárnění cara Pavla v Merežkovského symbolistním dramatu *Smrt Pavla I.* v režii Hany Burešové v roce 2007. Za svůj excelentní výkon v této roli získal Cenu Alfréda Radoka a Cenu Thálie. Erik Pardus dokázal každé své postavě vdechnout kus svého lidství a přirozenosti, takže neexistuje role, na kterou by bylo možné zapomenout. Za zmínku určitě stojí následující: Uriel (*Dům se sedmi balkóny*), Karion (*Vláda žen*), Janek (*Modrý pavilon*), Tom (*Nový způsob jak splácet staré dluhy*), Jack Hunter (*Vytetovaná růže*), Pamfilo (*Mor*), John Worthing (*Dobrá večer, pane Wilde*), Mladík (*Dobrá večer, léto, dobrá večer, láska*), Syn (*Fox-trot*), Jago (*Othello*), Kňour (*Mistr a Markétka*), Toffolo (*Poprask na laguně*), Arthur Kirsch alias Benedikt Höllrigl (*V jámě lvové*), Car Pavel I. (*Smrt Pavla I.*), Manuel, pedikér (*Vrátila se jednou v noci*), Romain Tournel (*Brouk v hlavě*), Francois (*Blbec k večěři*). Poslední rolí, kterou na jevišti Městského divadla Brno odehrál, byl Salvátor v inscenaci *Jméno růže*, a to v únoru 2011. Zkoušel ještě roli Sancheze v *Měsíčním kameni*, na jevišti jsme ho už však nepotkali. K samostatné kapitole patří samozřejmě Erikovy filmové role, proslavil jej především seriál České televize *Četnické humoresky*... Už jako čtrnáctiletý byl obsazen režisérem Antonínem Moskalykem do seriálu *Babička* a poté dostal několik příležitostí ve filmu (*Romance za korunu, Mlčení mužů*). S brněnskou televizí natočil mnoho pohádek, účinkoval v seriálech jako *Martin Tomsa, Konec velkých prázdnin* aj.

Do posledních dnů trávil Erik Pardus čas se svými kolegy - přáteli v Městském divadle Brno. Zcela mimořádným dárkem se pro něj stala vnučka Anetka, která se narodila v prosinci 2010. Zpráva o úmrtí Erika Parduse zasáhla hluboce nás všechny, kteří jsme měli tu čest jej osobně poznat. Byl mimořádnou osobností českého divadla a po jeho odchodu zůstává nezapomenutelná mezerka.

Z. Merta, S. Moša:

SNY SVATOJÁNSKÝCH NOCÍ

První ze série muzikálů úspěšné autorské dvojice, féerie *Sny svatojánských nocí* na motivy hry W. Shakespeara, byla už v roce své premiéry, v roce 1991, oceněna Českým hudebním fondem jako nejlepší inscenace roku. Představení vřele přijala také kritika, několik desítek uvedení se *Sny* dočkaly i na Křižákové fontáně v Praze, v anglické a německé verzi byly prezentovány také v mnoha evropských zemích. Inscenace má za sebou přes tři stovky vyprodaných repríz, které vidělo přes sto tisíc nadšených diváků. Prožijte s námi desítky nitek snových variací i kouzelnou moc lásky i tentokrát, při našem slavnostním představení a oslavte s námi **20 let** populárního titulu v repertoáru MdB!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Aleš Slanina, Jana Musilová, Markéta Sedláčková, Radka Coufalová, Ivana Skálová, Lenka Janíková, Igor Ondříček, Robert Jícha, Ladislav Kolář nebo Karel Škarka a další.

R. Hawdon: **DOKONALÁ SVATBA**

Bill s Rachel se budou brát. Oba se na svatbu velice těší. Jenže ráno před obřadem se Bill probudí v posteli po noci, kterou si nepamatuje, s dívkou, kterou si nepamatuje a navíc si ani nepamatuje, co se mezi nimi dělo – a dívka říká, že leccos. Nezbyvá než ji okamžitě ukrýt do koupelny a za vydatné pomoci svědka Toma a nebohé, do věci omylem zapletené pokojské Julie, se pokusit vše utajit před nevěstou a její matkou... Skvostná klasická situační komedie, při níž se báječně pobavíte!

Režie: Stano Slovák

Hrají: Lenka Janíková, Milan Němec, Petr Štěpán, Hana Holišová, Lucie Zedníčková, Irena Konvalinová, Zdeněk Bureš.

J. Žák - H. Burešová: **ŠKOLA ZÁKLAD ŽIVOTA**
Filmový scénář legendárního snímku zná snad

každý. Slavný film vznikl na základě divadelní komedie, kterou napsal středoškolský učitel Jaroslav Žák. Neopakovatelné postavičky „študáků“ a „kantorů“ - stejně jako autorovo laskavě ironické vidění školy coby sportovního zápasu - jsou právem nesmrtelné. Žákova divadelní verze se stala rovněž základem adaptace Hany Burešové; jsou do ní navíc dějově zakomponovány populární písničky třicátých let, které v inscenaci živě hraje a zpívá studentská kapela. S humorem i nadsázkou jsou tu nahlíženy typické školní situace, mezi nimiž poznáváme povědomé typy a charaktery prostředí nejen školního, ale vůbec českého.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Petr Štěpán, Milan Němec, Viktor Skála, Igor Ondříček, Vojtěch Blahuta, Alan Novotný, Lenka Janíková, Hana Holišová, Ivana Skálová a další.

G. Feydeau: **BROUK V HLAVĚ**

V tomto povedeném kousku není o zábavu nouze: námětem hry je věc velice choulostivá - manželské selhání. S ironií, vtípem a šarmem je rozehrán jednoduchý příběh o domnělé nevěře v hodinovém hotýlku U galantní kočičky, do kterého jsou postupně zatahovány všechny postavy hry. Bláznivá komedie je plná zcela neuvěřitelně vystavených humorných situací a skvostných gagů. Mimořádně temperamentní inscenace, která je u diváků natolik populární, že se na repertoáru MdB drží více než patnáct let, stojí na hereckých schopnostech všech účinkujících.

Režie, úprava a choreografie: Gustav Skála

Hrají: Jiří Dvořák nebo Petr Štěpán, Igor Ondříček, Jana Musilová, Jaroslav Matějka, Ladislav Kolář, Zdena Herfortová, Zdeněk Junák a další.

B. Kid, P. Štěpán, J. Šotkovský, S. Slovák:
MĚSÍČNÍ KÁMEN

Spletitý příběh vypráví o drahokamu mimořádné hodnoty, který může svému majiteli zaručit nesmrtelnost a který je ukraden mírumilovnému mnišskému řádu Hubalů. Ti se jej vydávají nalézt, ale zjišťují, že stopy vedou do podivného, skrznaskrz hrůšného a zkaženého mexického městečka

PROGRAM ZÁŘÍ

Činoherní scéna

9.9. pá 14.00	Mojžíš	
9.9. pá 19.30	Mojžíš	A5
10.9. so 19.30	Mojžíš	P
11.9. ne 19.30	Mojžíš	
12.9. po 19.30	Mojžíš	A1
13.9. út 19.30	Mojžíš	A2
14.9. st 19.30	Mojžíš	A3
15.9. čt 18.00	Sny svatojánských nocí	
16.9. pá 19.30	Dokonalá svatba	
17.9. so 19.30	Dokonalá svatba	
18.9. ne 19.30	Mojžíš	D
19.9. po 19.30	Škola základ života	
20.9. út 19.30	Mojžíš	AB2
21.9. st 19.30	Dokonalá svatba	zadáno
22.9. čt 19.30	Mojžíš	C4
23.9. pá 19.30	Mojžíš	AB5
25.9. ne 18.00	Brouk v hlavě	
26.9. po 18.00	Měsíční kámen	
27.9. út 18.00	Měsíční kámen	
28.9. st 18.00	Škola základ života	
29.9. čt 18.00	Tři mušketýři	
30.9. pá 18.00	Tři mušketýři	

F. Vodsedalek:

MOJŽÍŠ

S použitím písní a hudby Petra Skoumala tato lidová hra laskavým, prostým způsobem vypráví o jednom z nejpůsobivějších biblických příběhů. Snoubí se v ní sugestivní podobenství o čtyřicetiletém hledání země zaslíbené komentované mile znevažujícím komentářem pravého českého kašpárka. Konotace i přesah představení by měly společně evokovat i naši současnou touhu po nalezení harmonické společnosti.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Igor Ondříček, Michal Isteník, Jiří Mach, Viktor Skála, Ladislav Kolář, Rastislav Gajdoš, Jan Mazák, Alan Novotný, Ivana Vaňková a další.

Hudební scéna

3.9. so 19.30	Ptákoviny podle Aristofana	A2011/M2011
4.9. ne 19.30	Ptákoviny podle Aristofana	R2011/X2011
15.9. čt 19.30	Čarodějky z Eastwicku	
16.9. pá 18.30	Čarodějky z Eastwicku	zadáno
17.9. so 15.00	Čarodějky z Eastwicku	
17.9. so 19.30	Čarodějky z Eastwicku	
21.9. pá 18.00	Zdenek Merta u klavíru	
21.9. pá 20.00	Zdenek Merta u klavíru	
23.9. pá 14.00	Kráska a zvíře	
23.9. pá 19.00	Kráska a zvíře	zadáno
24.9. so 18.00	Kráska a zvíře	P
25.9. ne 18.00	Kráska a zvíře	
26.9. po 19.30	Kráska a zvíře	A1/AB1
27.9. út 19.30	Kráska a zvíře	C2/E2
28.9. st 19.30	Kráska a zvíře	A3/AB3
29.9. čt 19.30	Kráska a zvíře	A4/AB4
30.9. pá 18.00	Kráska a zvíře	

M. Doepke, E. Schlimbach, G. Stevens,
Ch. Bieniek, H. Holzbecher, A. Friedrichs:

KRÁSKA A ZVÍŘE

Kdo by neznal jednu z nejkrásnějších evropských milostných pohádek? Přeje jen ji Vám a Vaším dětem odvyprávíme trochu jinak. Představíme ji jako muzikál, který se s úspěchem hrál poprvé loni v sousedním Německu. Zажijte s námi onen romantický příběh o kupci, který upadne do spárů obávaného, zrůdně vyhlížejícího vládce opuštěného zámku a musí mu přislíbit za vysvobození jednu ze svých tří dcer! Však víte: ta nejmladší a nejkrásnější udělá pro svého otce cokoli... Pamatujete, jak to bylo dál?

Režie: Stano Slovák

Hrají: Lukáš Janota nebo Dušan Vitázek, Kateřina Krejčová nebo Ivana Skálová, Radka Coufalová nebo Markéta Sedláčková, Johana Gazdíková nebo Hana Holišová, Jiří Horký nebo Zdeněk Junák a další.

PROGRAM ŘÍJEN

Činoherní scéna

Hudební scéna

1.10. so	19.30	Škola základ života	Z2011
2.10. ne	19.30	Škola základ života	T2011
3.10. po	19.30	Škola základ života	
4.10. út	19.30	Dobře rozehraná partie	
7.10. pá	18.00	Dobře rozehraná partie	PP1
8.10. so	19.30	Sugar! (Někdo to rád horké)	
9.10. ne	18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
11.10. út	19.30	Mojžíš	C2
12.10. st	19.30	Mojžíš	AB3
13.10. čt	19.30	Mojžíš	A4
14.10. pá	19.30	Mojžíš	C5
16.10. ne	19.30	Dobře rozehraná partie	E7*
21.10. pá	14.00	Výkřiky do tmy	
21.10. pá	19.30	Výkřiky do tmy	E5
22.10. so	19.30	Výkřiky do tmy	P
23.10. ne	19.30	Výkřiky do tmy	
24.10. po	19.30	Výkřiky do tmy	AB1
25.10. út	19.30	Výkřiky do tmy	E2
26.10. st	19.30	Výkřiky do tmy	A3
27.10. čt	19.30	Výkřiky do tmy	AB4
28.10. pá	18.00	Brouk v hlavě	
29.10. so	18.00	Brouk v hlavě	
30.10. ne	19.30	Mojžíš	E7

1.10. so	15.00	Kráska a zvíře	
1.10. so	19.30	Kráska a zvíře	A6/AB6
2.10. ne	15.00	Kráska a zvíře	
2.10. ne	19.30	Kráska a zvíře	D/E7
3.10. po	18.00	Kráska a zvíře	
4.10. út	19.30	Kráska a zvíře	A2/AB2
5.10. st	18.00	Kráska a zvíře	
6.10. čt	19.30	Kráska a zvíře	C4
7.10. pá	19.30	Kráska a zvíře	A5/AB5
9.10. ne	19.30	Jméno růže	
10.10. po	18.00	Jméno růže	PPP/P18
12.10. st	19.30	Les Misérables (Bidníci)	
13.10. čt	18.00	Les Misérables (Bidníci)	
14.10. pá	18.00	Les Misérables (Bidníci)	
17.10. po	19.30	Kvítek z horroru	
18.10. út	18.00	Kvítek z horroru	
20.10. čt	19.30	Probuzení jara	
21.10. pá	18.00	Probuzení jara	
24.10. po	19.30	Mozart!	
25.10. út	18.00	Mozart!	
26.10. st	18.00	Mozart!	
28.10. pá	19.30	Chicago	
29.10. so	19.30	Chicago	
30.10. ne	18.00	Chicago	

* náhradní termín nebo skupiny minulých sezón

Dobře rozehraná partie

Probuzení jara

Santa Mondega. A to je jen začátek parodické, zábavné a nápadité divadelní podívané, která si pohrává s prvky thrilleru, akčního filmu, upířského hororu či westernu a kde se střetává asijské bojové umění šaolinských mnichů s proklatě rychlými pistolemi!

Režie: Stano Slovák

Hrají: Pěta Brychtů, Jan Mazák, Petr Štěpán, Jaroslav Matějka, Jakub Przebinda, Michal Isteník, Evelína Kachlříková, Tomáš Sagher, Martin Havelka, Marta Prokopová, Igor Ondříček, Rastislav Gajdoš a další.

A. Dumas, H. Burešová, Š. Otčenášek:

TŘI MUŠKETÝŘI

Slavný historicko-dobrodružný příběh o cti, věrnosti a lásce na pozadí politických intrik v naprosto překvapující dramatinizaci H. Burešové a Š. Otčenáška. Tři nerozluční přátelé, členové královských mušketýrů, Athos, Porthos a Aramis nacházejí nového druhu ve veselém gaskoňském šlechtici d' Artagnanovi. Společně pak čelí intrikám kardinála Richelieu, který se s pomocí svých špiónů - Mylady de Winter a hraběte Rocheforta - snaží zkompromitovat francouzskou královnu a upevnit osobní moc. Po četných dobrodružstvích, v nichž je odkrýváno i leccos ze záhadné minulosti hrdinů, rytířskost mušketýrů a jejich věrnost šlechtickým zákonům cti, naši hrdinové nad všemi nástrahami samozřejmě vítězí...

Režie: Hana Burešová

Hrají: Michal Isteník, Igor Ondříček, Petr Štěpán, Jaroslav Matějka, Alena Antalová nebo Ivana Vaňková, Pavla Vitázková, Viktor Skála, Dušan Vitázek, Aleš Slanina, Jiří Mach a další.

J. Dempsey, D. P. Rowe:

ČARODĚJKY Z EASTWICKU

Vzpomínáte na tři filmové představitelky zoufalých žen – na Cher či Michelle Pfeiffer a Susan Sarandon – znuděné žitím v malém městečku Eastwicku v New England? Rozhodnou se prožít něco výjimečného a přičarovat si muže po všech stránkách dokonalého – zábavného, inte-

ligentního, pozorného, sexy etc. Zázračný ideál se jim skutečně zjeví, avšak v podobě ďábla. V našem divadle jej hrají tři pánové, z nichž Petr Štěpán získal za svou roli prestižní Cenu Thálie! Náš muzikálový příběh s vtipnými texty podněcujícími podmanivou „čarodějnou“ hudbu, úspěšně vtahuje posluchače do svých tenat. Charaktery jsou zde podány s patřičnou ironií i nadhledem, což diváka zaručeně pobaví!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Petr Gazdík nebo Martin Havelka nebo Petr Štěpán, Ivana Vaňková nebo Yveta Blarovičová nebo Jana Musilová, Johana Gazdíková nebo Markéta Sedláčková, Alena Antalová nebo Hana Holišová nebo Jitka Čvančarová a další.

J. Žáček, Z. Merta:

PTÁKOVINY PODLE ARISTOFANA

Příběh o dvou uprchlících z Athén, kteří údernou demagogií ovládnou ptačí říši a přesvědčí tvory s nejmenším mozkem, aby vybudovali velký Mrakoptakohrad, oddělili jím zemi od nebe a tím si podmanili bohy i lidi, zaujme nejen svou přímočarostí a až neuvěřitelně věrným vykreslením dnešní politické scény. Je až zarážející, nakolik je původně Aristofanovo dílo, více než 2400 let staré, stále aktuální. Znovu totiž nastala doba, ve které šikovní šibalové různého typu, hráči velké politiky, s námi hrají obdobnou hru jako hrdinové téhle hry. A právě ostrý vtip i humorná nadsázka téhle hře mimořádně sluší. Jde o inscenaci plnou humorných metafor a moudrostí, ale také skvělých a nepromarněných hereckých příležitostí.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Petr Gazdík nebo Martin Havelka, Ján Jaculiak nebo Dušan Vitázek, Johana Gazdíková nebo Tereza Martinková, Jiří Mach nebo Jakub Przebinda, Michal Isteník, Alan Novotný nebo Aleš Slanina, Svetlana Slováková, Ivana Skálová nebo Pavla Vitázková, Zdena Herfortová nebo Markéta Sedláčková, Jan Apolenář nebo Ladislav Kolář, Igor Ondříček nebo Viktor Skála, Jaroslav Matějka, Zdeněk Junák, Lukáš Vlček a další.

PORTRÉT

LUKÁŠ JANOTA

Foto Jef Kratochvíl

*S Jiřím Machem a Svetlanou Slovákovou
v muzikálu Probuzení jara.
Režie Stanislav Moša.*

Minulou sezonu zakončil Lukáš Janota jako zbrklý naíva Seymour v muzikálové komedii Kvítek z horroru. Hned v prvním měsíci sezony nově se naopak převrtěl v krvelačné Zvíře v pohádkovém příběhu Kráska a zvíře. Sedmadvacetiletý člen muzikálového souboru však nezaháel ani o prázdninách, když pro letní zájezdy Městského divadla v Chorvatsku a Rakousku nově nastudoval slavnou roli Tonyho ve West Side Story.

Snad je mi romantický a pozitivní hrdina typově bližší. Ale byl bych moc rád, kdyby se ze mě stal herec, který je schopen obojího - bez ohledu na to, jaký je typ.

V muzikálové komedii Kvítek z horroru jste si i s kolegy na jevišti „zablbnul“ díky odlehčenému příběhu i pestré směsi hudebních žánrů. Co vás u tohoto titulu nejvíc bavilo?

To budu těžko hodnotit, protože celý projekt pro-

Lukáš Janota:

Dušana bych si vzal za manžela

Nezaskočila vás koncentrace tak vekých muzikálových rolí za sebou?

Musím přiznat, že mě to překvapilo. Ale dostat krásnou roli je vždycky překvapením příjemným.

Odhaduj, že typově jsou vám z nich bližší role naivního Seymoura nebo romantického Tonyho. Je to tak?

No... (smích) Téměř každý by vám potvrdil, že hrát kladného sympatického hrdinu je někdy náročnější než třeba role úlisného záporáka.

běhl úžasně. Ať už to byly dlouhé večery s kolegy herci ve společnosti režiséra Petra Gazdika a jeho asistenta Milana Němce při dlouhých rozpravách o charakterech a herecké práci. Nebo čistý fakt, že jsem mohl stát na jevišti vedle Aleny Antalové a Markéty Sedláčkové, které mě několikrát svou energií málem sfoukly z jeviště. (smích) Nebo alternace s Jakubem Uličníkem, který má velké srdce a byl mi mnohokrát oporou.

A jaký je to pocit - skončit na závěr v chřtánu krvežíznivé kytky?

K závěrečnému skoku do kytky mám ambivalentní vztah. Na jednu stranu je mi líto, že už bude konec, ale na druhou stranu mám radost, že máme za sebou další parádní představení, že za chvíli přijde ten pocit uvolnění, potlesk a všechno to hezké, co po představení bývá. **Kdy jste v Městském divadle viděl poprvé legendární muzikál West Side Story?**

Musím se přiznat, že jsem *West Side Story* v MdB nikdy neviděl. Vlastně se mi dostala do ruky až nahrávka *Westky* po patnácti letech. **Před vámi ztvárnili Tonyho třeba Roman Vojtek nebo Petr Gazdík. V čem je jiné vaše pojetí?**

V této chvíli mám za sebou dohromady asi pět zkoušek, takže je to nejspíš jiné hlavně v té nejistotě. (smích) Když jsme skončili poslední ze všech dvou generálek, tak jsem si tak nahlas pro sebe řekl: „No, ty vole, právě jsem odehrál *West Side Story!*“ Jako ve snu, když člověk najednou hraje představení, kde všichni kolem vědí, jen vy ne. Ale až si to sedne, a já budu vědět, „kam, co a kdy“, doufám že budu dobrým nástupcem

tak skvělých interpretů, jako jsou Petr Gazdík a Roman Vojtek.

S Dušanem Vitázkem, se kterým v úvodu nové sezony na střídačku nazkoušíte titulní roli muzikálu *Kráska a zvíře*, jste si naposledy zahráli v *Kvítku z horroru*. Jak se vám spolu alternuje?

Dušana bych si vzal za manžela, kdyby mi ho Pavlínka, teď už bohužel Vitázková, nevyfoukla. (smích) Když jsem se dozvěděl, že Svetlana Slováková to cítí stejně, hned přeskočila jiskra, a založili jsme na tom se Svetluškou náš krásný vztah. Každý večer si povídáme o tom, co kdo s ním zažil a tak, a já mám čím dál větší pocit, že by nám to mohlo vydržet až do konce života. Tak uvidíme. Děkujeme, Dušane!

Existuje muzikál, o kterém sníte jednou si v něm zahrát?

Chtěl bych si zahrát mnoho věcí, ale mým oblíbeným autorem je Stephen Sondheim. Takový *Sweeney Todd* by mě opravdu hodně bavil.

LENKA SUCHÁ

**S Petrou Kocmanovou v muzikálu *Mozart!*
Režie Stano Slovák.**

**Tenisový turnaj
divadelníků 8**
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO

BRNO 25. - 26. 6. 2011

Výsledky turnaje:

Čtyřhra

1. Stanislav Moša / Tomáš Sagher
2. Jaroslav Buben / Viktor Skála
3. Václav Fila / Martin Sobol

Královný

1. Lucie Drásalová
2. Evelína Kachlířová
3. Johana Gazdíková

Králové

1. Tomáš Sagher
2. Zdeněk Škoda
3. Ján Mistrík a Stanislav Moša

Šaškové

1. Luděk Kašparovský
2. Milan Vaněček
3. Patrik Bořecký

sagitta®

JMP
Dobrovolská
gymnastka
REWEL Group

RIGON
by
IMPROMAT

HOTEL VAKA
★★★★
WWW.HOTELVAKA.CZ

REALMEDIA

Mary Poppins - brněnská muzikálová událost
Možná až příliš rychle jsme si v Praze zvykli, že chceme-li vidět silný divadelní hudební zážitek, tak musíme vyrazit do Brna – alespoň pokud jde o muzikál a soudobé hudební divadlo

Městské divadlo Brno je pojem a cílevědomá práce souboru pod vedením neúnavného Stanislava Moši ve spojení s kvalitním muzikálovým školstvím v brněnských uměleckých fakultách přináší již dlouho ovoce. Stálý styk se zahraničím a anglosaskou oblastí, která v muzikálu určuje vývoj, hostování brněnských venku i některé společné projekty s americkými zpěváky také přispívají k tomu, že v Brně neusínají na vavřínech. A nezapomeňme ani na podporu města a dalších institucí, která umožnila vybudovat krásné moderní hudební divadlo, do kterého je radost zavítat, takže není ani divu, že slova jako návštěvnická krize tam neznají. Konec roku přinesl v listopadu premiéru díla, které spojilo očekávání běžného publika se skvělými recenzemi odborníků, což nebývá často a konstatovali jsme to v Brně např. u muzikálu *Probuzení jara*. Tímto titulem je *Mary Poppins*, premiérována 20. listopadu. U titulu tak známého z historie amerického a britského muzikálu, jako je původně dětská knížka a pak teprve hudební film ze studia Walta Disneye, který v 60. letech oslnil svět a získal i Oscary (pět v roce 1964!), to bylo částečně dané. Ale přece jenom – muzikálově divadelní verze příběhu je mnohem mladší, vznikla až po smrti autorky předlohy Pamelý Lyndon Traversové, a světová premiéra muzikálu o netypické a extravagantní vychovatelce dětí z dob viktoriánské Anglie byla až v roce 2004 (Londýn). O dva roky později New York a jako šestá scéna na světě díky dobrým stykům a hlavně skvělé pověsti u známé agentury Cameron Mackintosh z předcházejících inscenací ji získalo MD Brno, a to jako první ve střední Evropě! Původní filmovou hudbu bratří Shermanů rozšířil pro muzikál Georg Stiles, libreto napsala Jullian Fellowes a nové texty vedle původních Shermanů ještě

přidal Anthony Drewe. Režisér české verze Petr Gazdík měl to štěstí, že spolu s Mošou viděli londýnský originál, a jak to u muzikálů bývá, museli převzít některé inscenační prvky, na což dohlíží londýnská agentura. Ale po zhlédnutí české verze je třeba říci, že inscenace je zcela originálním brněnským příspěvkem. Hlavní zásluhu na tom má známý muzikálový herec Gazdík, jenž se ve své teprve druhé režii pokusil spojit pohádkové motivy se silným dramatickým příběhem (je i autorem úpravy), vybral výborné dětské představitele, což je vždy úskalí takového titulu, a tak dílo není jen zábavná show. Premiérovou chůvou s deštníkem a bezednou kouzelnou taškou byla skvělá Alena Antalová (alternují ji ještě Radka Coufalová a Johana Gazdíková), která dává vzpomenout na kouzelnou Julii Andrews ve filmu. V dětských rolích strhují přirozeným herectvím Kristýna Kučerová a Antonín Holoubek, jejich rodiče Milan Němec a Jana Musilová. V muzikálu se kouzlí, ožívají hračky, sochy v parku, stejně jako ve filmu na jevišti „řádí“ i kamarád Mary Poppins, kominík Bert (Dušan Vitázek) – tancuje, chodí hlavou dolů po stropě a společně s Mary působí na děti i jejich suchopárné rodiče ve smyslu většího zapojení citu, fantazie, soucitu a potlačení lhostejnosti. A když nakonec Mary, jejíž mise se chýlí ke konci, odlétá za dalšími podobnými – je to jako ve filmu vzduchem s deštníkem nad diváky až do oblak! Divadelní triky brněnských jsou hodny obdivu a nepůsobí zastarale.

Inscenace je vícerozměrným muzikálovým divadlem se zapojením všech složek včetně kvalitního orchestru skrytého většinou pod jevištěm – nastudoval dirigent Dan Kalousek. Překlad je od Jiřího Joska, který většinou ponechal ony známé názvy písní z 60. let, kdy je u nás natočily tehdejší hvězdy pop music. Jen u toho nejznámějšího z repertoáru Karla Štědrého a Jana Wericha předělal někdejší absurdní

slovo „superantikontamultiextraunikátní“ na nové „superkalifradžilistikexpijalidózní“. Brněnská *Mary Poppins* sice odlétá po každém představení, ale nám „přilétl“ titul jako zvon a rozpoutal orgie představitosti, vtipu, empatie s vítězstvím fantazie, nádherné hudby a herectví, jež z muzikálu činí zábavu s posláním a zároveň kandidáta na řadu cen roku.

Vladimír Říha, *Hudební rozhledy*, 4.4.2011

Parádní mordýřská show v Brně

Média nám diktuji, čeho a koho si máme všimnout. O kom se nepíše a nemluví, jako by ani nebyl. Co je realita a co už jen mediální pseudorealita? A co jsme ochotni udělat pro svou chvilku slávy? Stanislav Moša má pravdu: snadno se dnes stane z gaunera celebrita a z nicky hvězda!

Muzikál *Chicago*, který po počátečním neúspěchu pobral desítky cen hudebních a poté i filmových, ovšem není žádná moralita na téma moc médií, ale především efektní hudebně-taneční show. A pro takovou u nás není lepší adresa nežli Městské divadlo Brno. Stanislav Moša nastudoval *Chicago* s pochopením pro nadsázku, v imaginativně svíceném prostoru, představujícím kabaret i vězení. Konferenciér – Vojtěch Blahuta podebatuje s diváky v prvních řadách, načež usedne k píánu a spolu s kapelou vsuktnu „váli jazz“. Dámy oblékly pouze černé síťované punčochy, podvazky a kombiné, takže odkrývají svá sexy těla a nožky. Jejich čísla mají šmrnc, ať už šestice vražedkyně zpívá

mordýřské tango nebo to společně rozbálí hlavní rivalky Velma Kellyová – Ivana Vaňková a Roxie Hartová – Ivana Skálová. Cynický, šarmantní právník Billy Flynn – Dušan Vitázek si užívá pozici manipulátora, na němž osud děvčat závisí. Dojemně zazpívá Milan Němec coby „klaun“ Amos Hart smutný song o údelu věčně přehlíženého člověka. Na chvíli jeviště zcela ovládne i extravagantní „operetní“ novinářka Mary Sunshinová – Martina Severová. A to nejlepší nakonec: Máma Mortonová – Markéta Sedláčková zazpívá její song tak, že to skutečně bere dech. Veskrze profesionální inscenace, temperamentní a zábavná. V Městském divadle Brno tohle prostě umí.

Lenka Šaldová, *Divadelní noviny* č.9, 3.5.2011

Parodie na horor. A povedla se.

Muzikálová komedie Kvítek z horroru se zábavně otírá o všechny formy brakového umění. A výsledkem je příjemná satira

Černá muzikálová komedie *Kvítek z horroru* se vrátila po jednadřetici letech na jeviště Městského divadla Brno. Tedy tam, kde měl tento kus v roce 1990 československou premiéru. Mnozí však znají titul podle jiného názvu *Malý krámk hrůz* (*Little Shop of Horrors*). Muzikál napsali libretista Howard Ashman a skladatel Alan Menken podle nízkorozpočtového amerického filmu z roku 1960. Od premiéry v roce 1982 se ale už divadelní muzikál proslavil po celém světě.

Záměrně přepjatá story se odehrává v zapadlém americkém květinářství, kam nikdo nechodí nakupovat. Pomocníky nevrleho a bezcharakterního majitele Mushnika jsou naivní Seymour a jeho tajná láska, poněkud prostoduchá Audrey. Seymour přivede k životu zvláštní rostlinu, kterou nikdo nezná a každý ji chce vidět. Květinářství se záhadnou flórou ve výloze začne prosperovat. Kytka však k obživě žádá lidskou krev. Začíná bláznivý kolotoč. Vítězí krvelačná bylina, která je schopná pozřít člověka a také to nejednou udělá...

Vtipná lacinost

Bláznivý příběh o zvláštní kytce je vlastně umnou parodií na všemožné brakové žánry. Li-

monádově laděnou love story ústředního páru prorůstají motivy laciných hororů, ale i béčkových komedií. A přesto výsledkem není odvar blbosti, ale povedená satira. Zpívá se tu o tom, jak člověka může sežrat nejen rostlinný masožravý vetřelec, ale stejně i byznys, sláva, prachy, chudoba či mediální kolotoč. Tady je něco hodně špatně, říká Audrey a zřejmě nemyslí jen hladový rostlinný chřtán.

Šklebivá přetaženost této komedie na diváka dolehne, protože ji v Brně hrají naoko smrtelně vážně. Přiznanou nadsázku není třeba zveličovat. To také režisér Petr Gazdík pochopil stejně jako všech osm účinkujících, z nichž vlastně všichni hrají hlavní role. V brněnské inscenaci perli pomyslný chór v podobě dívčího tria Ivana Skálová, Svetlana Slovákova a Michaela Horká. Jsou skvěle sezpívané a kusu dávají navrch štávu i přitažlivým zjevem. Výtečný je Lukáš Janota jako dětinsky prostomyslný Seymour, Markéta Sedláčková hraje Audrey, manipulovatelnou dívku, jejíž sny jsou tragikomicky směšné i dojemné naráz. Předivo dvě dekády starých dialogů (příklad Ivo T. Havlů) jemně a nenuceně prorůstají současné realie.

Záplava zdrobnělin

Tu se zmíní svatební věnečky pro Angelinu Jolie, jindy zase Bill Gates a jeho úspěšná okýnka. Ostatně připitomělost látky jako by stylizovaly mraky zdrobnělin, kterými se tady mluva hemží a jejichž móda v hovorové řeči dneška – zdá se – právě kulminuje.

To vše a solidní pěvecké výkony dělá z brněnského *Kvítku* zážitek, který bude sedět dnešním divákům. Děj naopak velmi osvěží z filmu přidaná miniatura masochistického pacienta (ozdoba večera Dušan Vitázek) i výtečně našlapané aranžmá a trochu monotónní využití točny s výpravou Aleše Valáška.

Je pravda, že té přehnanosti děje, figur i finálního řešení se možná budete smát. Brněnský *Kvítek* má však také ještě trochu skrytý druhý motiv. A sice, že invaze nejen upířských kytěk, ale vlastně čehokoliv mezi nás není zas tak velkou sci-fi.

Luboš Mareček, MF Dnes, 25.5.2011

Kvítek z horroru - černá hororová muzikálová komedie na závěr divadelní sezony

Skvělá paleta herců...

Jakub Uličník v roli Seymoura je prostě milý - se svou rolí se pere statečně stejně tak jako Seymour s děsivým tajemstvím i trampotami s láskou. Nechce ublížit ani kytce, která se postupně mění v krvelačné monstrum, ani nikomu jinému, s výjimkou přítele své platonické lásky. Nedovede být zlý a svou roli zvládá výborně. Audrey (Alena Antalová) rovněž podává svou postavu bravurně naivní barbie ve vleku svého sadistického přítele zubaře Orina (Martin Havelka), je přesvědčivá a uvěříte jí snad cokoliv. Strhující výkon podává Martin Havelka, jenž roli surového zubaře, který nejde pro ránu daleko, podává s neuvěřitelnou živelností a živočišností. Příběh dobře dokresluje i trio dívek (Hana Holišová, Michaela Horká, Tereza Martinková), které nevtíravě provázejí diváky celým dějem a snad jako jediné vědí, oč tu kráčí. Po herecké stránce je *Kvítek z horroru* prostě bezchybný. Poklona patří i loutkovodiči Petru Neméthovi, který po celou dobu představení ovládá neustále se zvětšující květinu - loutku, která se z třiceti centimetrů zvětší na obra zabírajícího takřka celé jeviště.

Černý humor s příměsí sprostých slov

Výborné jsou kulisy a otočné pódium, které se mění z květinářství na zubní ordinaci nebo na rušnou ulici, kterou brázdí motorka bouřliváka

Zahradnictví LEBIŠ s.r.o.
Dukelská 16
680 01 Boskovice
Tel./fax: 516 452 192
www.lebis.cz

ROZKVETLÉ DIVADLO
výstava unikátních exponátů
balkonových květin ve dvoraně
Městského divadla Brno

3. září - 15. října 2011

Orina. Hudební a pěvecká složka nezklame a podbarví dramatické i komediální výstupy k dobru věci vtipně a s přehledem. *Kvítek z horroru* je bezesporu neotřelým počinem, který ocení milovníci napětí, černého humoru a parodií na brakové filmy. Navíc i muzikáloví fanoušci si v písničkách přijdou na své.

Kateřina Šebelová, *Velká Epocha*, 7.6.2011

Kvítek z horroru

Jako poslední premiéru sezony uvedlo Městské divadlo v Brně na své Hudební scéně muzikálovou komedii Kvítek z horroru

Muzikál, který měl světovou premiéru v roce 1982, vznikl podle nízkorozpočtového amerického filmu *Malý obchod hrůz* z roku 1960. Muzikál *Kvítek z horroru*, známý také pod názvem *Malý krámek hrůz*, se hraje na českém jevišti potřetí, shodou okolností opět v Brně.

Současná inscenace Petra Gazdíka má narozdíl od předchozích dvou nastudování k dispozici špičkové technické vybavení Hudební scény a navíc vyrovnaný herecký soubor, což je na výsledku znát. Ztřeštěný příběh, na jehož konci jsou pozřeni vlastně všichni protagonisté, však v Městském divadle v Brně nevyznívá trapně. Parodie na různé brakové žánry včetně hororu, červené knihovny či béčkových muzikálů vychází z jednoduchého předpokladu: dobrá satira nepotřebuje přehrávání ani okatou symboliku. Navíc mezi řádky někdy až prostoduše působících textů v překladu Iva T. Havlí čítíme také zobecňující platnost: nejsou to totiž jen zmutované masožravé kytky, co nás v dnešní době může doslova sežrat zaživa.

Otočnou scénu Aleše Valáška tvoří cihlový krámek s obrovskou a pochopitelně i pohyblivou loutkou masožravky, která se v průběhu děje postupně zvětšuje a při zpěvu dokonce pohybuje masivními rty. Hlas nebezpečné rostlině propůjčil Dušan Vitázek, který dostal příležitost také ve vděčně epizodní roli masochistického pacienta na zubařském křesle. Šíleného dentistu alias egoistického přítele slabé Audrey hrál přimnou sledované repríze Igor Ondříček a úlohy

roztržitého květinářského pomocníka se s patřičnou vervou ujal Lukáš Janota. Herecky i pěvecky ovšem představení dominovala Alena Antalová jako Audrey, jejíž postava kondenzovala prostoduchost odbarvené blondýnky i efektní jistotu sólové muzikálové zpěvačky. Brněnský *Kvítek z horroru* je zábavná a podařená muzikálová podívaná.

David Kroča, *Český rozhlas 3 – Vltava*

Městské divadlo Brno pro Vás připravilo neuvěřitelnou podívanou

Byli jsme na premiéře, abychom Vám mohli nové představení vřele doporučit. A věřte nám, je to nezapomenutelný zážitek.

Pobaví vás: KVÍTEK Z HORRRORU

Dvoumetrová masožravá květina, co dokáže polykat lidi na posezení a nikdy nemá dost... Zdá se Vám to nemožné? Ale ano, taková rostlina vážně existuje a dokonce je k vidění v Brně! O čem že to tu mluvíme? Je to tak: velkou legraci můžete zažít, vypravíte-li se do brněnského Městského divadla na muzikálovou komedii *Kvítek z horroru*. Skvěle se pobavíte! Ona inscenace má totiž jedno velké kouzlo: zapomenete při jejím sledování na všechno, co Vás momentálně trápí a necháte se prostě a jednoduše unášet nesmírně zábavným příběhem tak trochu parodujícím muzikál, hororový žánr a béčkové filmy.

Zrovna *Kvítek z horroru* je navíc přesně tím představením, kde svému pubertálnímu dítěti můžete dokázat, že divadlo není žádná nuda! Co a kdo Vás dostane? Určitě muzika, co nepostrádá řadu nápadů, prostě šlape. K tomu při-

počtete bravurní herecké výkony Aleny Antalové, Markéty Sedláčkové, Igora Ondříčka, Martina Havelky, Jakuba Uličníka nebo Lukáše Janoty a samozřejmě tu, co má pořád hlad, krvežíznivou exotickou květinu, která během představení vyroste do obřích rozměrů, rozpo-
hybuje se a nakonec i promluví. Scény s masožravkou patří k těm nejděčnejším – baví diváky bez ohledu na věk. Přesvědčte se sami!

Magazín Avion Shopping Parku Brno, léto 2011

V Brně rádí převlekový komiks

Hudební produkce Městského divadla Brno, představující výraznou část jeho repertoáru, znamenala nyní dva pozoruhodné momenty. K patnáctému výročí uvedení *West Side Story*, které úspěšně hostovalo v mnoha evropských zemích a dosáhlo již 650 (!) repriz, uskutečnilo se mimořádné představení s víceméně původním, prvotní energií stále nabitým hvězdným obsazením. Krátce předtím proběhla premiéra muzikálu *Sugar!* (1972) amerického trojlístku Jule Styne – Peter Stone – Bob Merrill, který rovněž nastudoval ředitel MdB Stanislav Moša. Příběh dvou muzikantů, kteří se před mafiánským gangem „zašijí“ do dámské kapely a v přestrojení prožijí mnoho ztřeštěných situací, náleží k bohaté tradici světových převlekových komedií. Režisér se s ním setkal doma i v zahraničí už počtvrté, přičemž na své scéně varioval přístup poprvé uplatněný před dvěma roky v Lublani. Na podkladě svižného překladu Jiřího Joska spočívá v celkové adaptaci broadwayské předlohy přiblížením ke scénáři staršího slavného Wilderova filmu *Někdo to rád horké* a její osobitě výtvarné stylizaci (Jaroslav Milfajt, Petr Hloušek) do podoby jevištního komiksu. Za živého doprovodu početného orchestru dirigenta Ondřeje Tajovského a v nápadité choreografii Vladimíra Kloubka se stepařskými čísly vychutnáváme kaskády vkusně vycizelovaných gagů důsledně černobíle kostýmovaných aktérů, spolu s plochými figurínami začleněnými do kreslených kulis. Všem klíčovým účinkujícím, s ukázněným apetytem využívajícím

vítanou hereckou příležitostí, je blízký slovní i situační humor, podle alternací robustnější či tlumenější – ať už jde o nekarikovanou titulní naivku (Mária Lalková), uměřenou saxofonovou Josefínu (Roman Vojtek), divočejší marciální basistku Dafne (Aleš Slanina), sekýrovaného manažera Bienstocka (Michal Isteník) nebo milionáře Osgooda Fieldinga (Jan Apolenář). Delší dvojdílný večer si zachovává jednotící interpretační nadhled, takže o nepodbízivou zábavu není nouze.

Vít Závodský, Týdeník Rozhlas, 31.5.2011

Měsíční kámen záhadného Bourbon Kida *Upíři, gangsteři, mniši, hlasité výstřely, střikající krev, třesnuté vtipné dialogy, sprostá slova, sex, wrestling, Elvis, Mexiko – to vše nabízí Měsíční kámen*

Pokud čekáte, že je řeč o novém „běčkovém“ filmu Roberta Rodrigueze či Quentina Tarantina, jste vedle. Na světovou premiéru *Měsíčního kamene* režiséra Stano Slováka vás totiž láká Městské divadlo Brno. Začátkem dubna přidalo

divadlo na repertoár upírsko-gangsterskou komedii z pera neznámého autora, písčícího pod pseudonymem Bourbon Kid. Autor si udržuje anonymitu tak dokonale, že svůj pseudonym použil rovněž jako jméno jedné z hlavních postav svých děl – muže, kterého nejde zabít. Kdo se však opravdu skrývá za tímto jménem, zůstává pro celý svět záhadou.

Měsíční kámen vás hned v úvodu překvapí uši trahající střelbou, promítanými filmovými animacemi (Petr Hloušek) a hlavně častým střídáním

scén (Jaroslav Milfajt). Časté zatmívačky jsou ze začátku možná trochu rušivé, ale skvěle navodí atmosféru rychlého filmového střihu, právě à la béčkové střilečky a horory. Nakouknete do kláštera plného mrtvých mnichů a šup do postele ústřední milenecké dvojice, abyste se v nejlepším ocitli v kanceláři šerifa či v zaplivaném mexickém lokále.

Během chvilky se seznámíte se všemi podstatnými osobami a dějovými linkami. A že jich není zrovna málo. Nemusíte mít ale strach, že byste se v nich ztratili. Díky výběru výrazných hereckých osobností a dobře napsanému scénáři (Petr Štěpán, Jan Šotkovský a Stano Slovák) běží představení jako po másle. Salvy smíchu zaručují zejména scény s mnichy Kylem (Jaroslav Matějka) a Petem (Jakub Przebinda). Hlavní role mladých milenců – recepčního Danteho a pokojské Kacy – ztvárnili Michal Isteník a Evelína Kachlířová. Oba hrají na jedničku (Michal Isteník spíše na jedničku s hvězdičkou). Nepřehlédnutelný je rovněž Martin Havelka v roli nájemného vraha Jefeho. Kvalitně zpracovaná „béčková“ podívaná Městského divadla Brno by mohla přitáhnout do hlediště zejména mladší diváky, ale ty starší rozhodně neurazí. Minimálně jim přiblíží současné filmové (a nyní možná již i divadelní) trendy.

Petra Samsonová, Kult, 21.4.2011

Brněnský režisér Moša sklízel v německé Fuldě ovace za muzikál Papežka

Režisér brněnského Městského divadla Stanislav Moša se dočkal o víkendu ovací v Záměckém divadle v německé Fuldě. Tamní publikum i kritika nadšeně přijaly jím režirovaný původní muzikál Papežka, napsaný podle bestselleru Donny W. Crossové.

Na výjimečném divadelním projektu kooperovalo Městské divadlo Brno. Inscenace *Die Päpstin*, kterou režisoval na přání německého producenta Stanislav Moša, byla českou stranou zastupována také kostýmní výtvarnicí Andreou Kučerovou. Premiéra nového hudebního díla

s německo-švýcarským obsazením zaznamenala bouřlivý ohlas - nadšené publikum aplaudovalo vstoje a „svým“ hrdinům děkovalo bezmála čtvrt hodiny.

Prvé představení se stalo naprosto mimořádnou událostí, kterou zaznamenaly desítky médií. Strhující, naprosto suverénní a přesvědčivé vý-

kony všech představitelů, výpravná scéna, 250 dokonalých kostýmů, ale také přítomnost autorky předlohy Donny W. Cross, dokázala diváky „rozpumpovat“ natolik, že ještě dlouho po představení nešetřili chválou. „*Tenhle příběh zná v Německu snad každý. Je naprosto úžasný, dokáže okouzlit i dojmout. Je v něm i cosi víc: dokáže přesvědčit k víře v sebe samého, odkrývá ve vás tajné tužby a přání. Představení jsme si s manželem naprosto užili - herci, obzvlášť Sabrina Weckerlinová v titulní roli, nás dokázali svým zpěvem i hereckým projevem naprosto strhnout*“, chválila Katrin Steinmecková, jedna z divaček.

Producent Peter Scholz pak neopomněl ve své děkované řeči na brněnský tým: „*Seem nesmírně rád za to, co dokázal režisér Stanislav Moša se svým týmem do našeho divadla přinést. Nejen výběrem hlavních představitelů, kteří ohromili, ale i novými nápady v realizaci samotné. Je to jednoznačně jedno z nejlepších představení, které jsme tu mohli vidět*“, řekl.

Muzikálovou novinku o ženě, která v polovině devátého století usedla na papežský stolec, napsal právě podle bestselleru americké spisovatelky Donny W. Cross mladý německý skladatel

a textař Dennis Martin (autor muzikálů *Elizabeth* a *Bonifatius*). Už samotné vydání knihy znamenalo obrovský ohlas - vyšla ve více než třiceti jazycích a dokonce byly podle ní již natočeny dva celovečerní filmy. Román je známý milionu diváků a obzvlášť pro Němce je dílo výjimečné nejen tím, že se zčásti odehrává na jejich půdě.

Nebývalý příběh plný tajemství, vášní, touhy po vzdělání i obětování se bude ve Fuldě hrát až do konce prázdnin dvakrát denně. Muzikál pak čeká šňůra představení po celém Německu. Diváci uvidí muzikál i na Moravě - Městské divadlo Brno jej slibuje na 26. května příštího roku. „*Představu o české verzi už samozřejmě mám. Inszenaci obsadím ale pouze českými herci,*“ řekl Stanislav Moša. Oproti představení v Německu si podle něj divák užije přece jen ještě o kapánek víc. „*Počítáme totiž s využitím našeho dobře připraveného orchestru. Věřím, že se nám i v Brně podaří díky dynamickému a citově extrémně angažovanému dílu zasáhnout diváky přinejmenším tak, jako v Německu,*“ řekl Moša.

Jiří Nováček, www.ibrno.cz

Minirecenze Rovnosti

Šedem brněnských divadel a studenti JAMU v sobotu snili *Sen noci shakespeareovské*. V jednom představení, na tomtéž jevišti, po sedmi minutách. Soubor Polárky zpíval, roztodivně poskakoval a zpoza mlhy vykřikoval *Hotovo, konec!* Ale byl to teprve začátek. Herci Městského divadla Brno předestřeli příběh *Tita Andronica*. Stručně a vtípně vznikla zkratka hodná postupu z kvalifikace do hlavní soutěže. Divadelní fakulta jaksi zamrzla v *Zimní pohádce*. Téměř beze slov, s nucenou lyričností, zato s nápaditým výtvarným pojetím. Jen lední medvěd měl místo srdce kvěťák. Nebo to byly banány? Ansámbl Radosti mylně vzbuzoval dojem bouře a teprve po otázce *Jak se vám líbí kupec benátský?* bylo jasno. Potlesk. Konec dobrý, všechno dobré. Mahenova činohra zpracovala historické hry a upozornila na nadčasovost námětu o neslučitelnosti morálky a politiky. Buranteatr

představil Mouřenina v *Bouři*, což je jen marketingově odlomený střípek z dosud utajeného Shakespearova veledíla *Kakao*. Poté se opět představilo Městské divadlo: zloba *Lady Macbeth* se mísila s tóny pop-opery, baletní čísla vystihla, kolik poetiky ukrývá *Cymbelin*. Divadlo Husa na provázku ukázalo, že stejně jako žena má i Shakespeare mnoho tváří. Nastal čas polibků, syrových scén a asociativně navazujících obrazů, Hamletovi se chtělo spát i umřít a balonky vzlétly nad iluzivní konstrukci *Globe*. Blázní na provázku. Nejvíce ze zvolené látky vykřesalo HaDivadlo. Na stole byla hlína a duševně rozpolcený Richard III. si královsky podmanil Simonu Pekovou. Nebo to ona ovládla jeho? Mor na vás všechny!, zaklel ten v nitru hybridní tvor. Sen skončil a ve jménu otce (Peter Brook), syna (Simon Brook) a Williama Shakespeara začal druhý ročník festivalu *Divadelní svět*.

Markéta Stulířová, *Brněnský deník*, 31.5.2011

Dušan Vitázek:

Herci jsou vlastně věčnými dětmi

Jméno Dušan Vitázek není pro příznivce muzikálového divadla jistě jménem neznámým. Představitel Jánošíka, Mozarta či právníka Billyho Flynna sám o sobě říká, že je vlastně „*vyplnutým hercem*“, původně studoval obchodní akademii a nikdy nepřemýšlel o tom, že by mohl dělat divadlo. To, že dnes stojí na prknech, která zna-

menají svět, je vlastně jedna velká náhoda. Dnes patří v Městském divadle v Brně tento třicetiletý držitel Ceny Thálie (2004 za roli Bergera v muzikálu *Vlasy*) k nejpůvodnějším osobnostem.

Jste úspěšný herec, který má na svém kontě nemalé množství velkých rolí ve světově známých muzikálech. Během děkovaček stojíte před vyprodaným hledištěm a lidé chodí do divadla nejen na *Evitu* nebo *Jesuse*, ale především na *Vitázka*. Byl tohle vždycky váš sen?

Ne, to rozhodně ne. Já jsem nikdy moc nevěděl, co budu dělat, čím se budu živit, a vždy jsem strašně záviděl těm, kteří to odmalička vědí. A taky těm, kteří mají absolutní talent pro jednu určitou věc, která je pak předurčuje k dané budoucnosti. Měl jsem spíš takové ty klasické klukovské sny, jako mít motorku nebo vyhrát rodeo na koni a tak. Navíc všem říkám, že miluju Brno za to, že tady lidé opravdu všech věkových skupin vyprodávají divadla a chodí hlavně na divadlo samotné a ne na konkrétní „hvězdy“. Takže mi vaši otázku trochu nabouráváte představu o mém divákově... (smích)

Vzpomenete si ještě na okamžik, kdy jste si definitivně řekl „ano, budu dělat divadlo“?

Byl to pro vás opravdu zlomový moment, nebo to spíše vyplynulo z okolností?

Opravdu to vyplynulo z okolností. Dokonce jsem si to uvědomil až nedávno na zkoušce, když jsme s kolegy vymýšleli jednu scénu tak zapaleně, že se nám kouřilo z hlav i z těla, nevnímali jsme vůbec čas... Až jsem se v jednu chvíli rozhlédl kolem sebe, úplně zapomněl na všechno, co jsem do té chvíle v životě zažil, pak jsem se z vrchu podíval na sebe samotného a řekl jsem si: „Ty vole, ty fakt děláš divadlo.“

Kde by asi teď byl Dušan Vitázek, kdyby ho nepohltily umělecké kruhy?

Když jsem se hlásil na JAMU, byl jsem zaměstnan v Trenčíně jako prodáváč v rybářsko-lovecko-cyklistickém obchůdku, ale kdo ví, možná bych teď stavěl levné domy někde v Kanadě a přes léto bych jezdil na kšefty jako řidič kamionu na Aljašku, nebo tak něco. (smích)

Pocházíte z Trenčína, už několik let ale žijete

v Čechách. Vy sám se srdcem cítíte jako Brňák nebo Slovák? Kde je pro Vás to pověstné „doma“?

Ja som typický Čechoslovák. Na Slovensku mám rodičov, kamarátov, hory, borovičku, v Čechách rodinu, parrácu, víno, no a keď som úplne kdesi

v riti, tak je mi smutno skôr za ľuďmi, ktorí mi chýbajú, nech už sú kdekoľvek.

Zeptám se na role, které přišly v aktuální sezoně. Vaše postava kominíka Berta v *Mary Poppins* je člověk, který je veselý, hravý, bezstarostný a má vždy plnou hlavu prima nápadů. Cítíte, že i vy, stejně jako Bert, máte v sobě pořád duši dítěte?

Já si myslím, že mám v sobě jenom duši dítěte! Soudím podle toho, jak jsem „zodpovědný a koncentrovaný.“ Všichni herci jsou pořád jako děti, a hlavně kluci, pořád si prostě chceme jenom hrát. Akorát z těch prima nápadů se stanou věkem někdy ale strašně blbosti.

Máte zkušenosti ze *Sněhurky*, teď i z *Mary Poppins*. Jaké to vlastně je hrát pro dětské publikum?

Děti jsou bezva. Fakt bezva.

A děti na jevišti? V čem je největší rozdíl při zkoušení s dětskými herci?

Chce to hodně trpělivosti, než se to všechno naučí. Taky proto, že jich musí být vždy hodně

NEJLEPŠÍ LEŽÁK V ČECHÁCH JE Z MORAVY

Náš světlý ležák právě získal ve své kategorii **1. místo** v soutěži **Pivo roku České republiky 2011**. Oslavte s námi skvělý úspěch ve svém oblíbeném podniku nejlepším ležákem roku!

PIVO
ČESKÉ REPUBLIKY
2011

Pivo s moravským srdcem

alternací, aby na ně nebyl příliš velký tlak. Nakonec to ale stejně umí dřív než vy, navíc zvládají vaše texty a nastoupí na narážku dirigenta, i když vy plácáte nějaké nesmysly. (smích)

Mary je náročná po všech stránkách, na první pohled jistě upoutá ta pohybová, obzvlášť vrcholné stepovací číslo „Na to mám!“ Vy jste někdy předtím stepoval, nebo to pro vás bylo něco úplně nového? A jak dlouho jste se to vůbec učil?

Stepoval jsem na JAMU, kde nás vedla bezvadná Klára Šacherová. Step mě hodně baví. Ale stepař nejsem, jenom jsem schopen se tomu, pod dobrým vedením, hodně přiblížit. Když má člověk čas a prostor, tak je schopen na jevišti předvést téměř cokoliv, třeba i takovou superkalifradžilistikexpialidózní choreografii. Navíc, když máte vedle sebe bandu kolegů a kamarádů, kteří chtějí, aby se vám to povedlo nejlíp na světě. To se pak dělá samo!

Aktuálně vás diváci mohou vidět jako právníka Billyho Flynna v muzikálu *Chicago*. Jelikož je toto téma notoricky známé z filmového zpracování, většina lidí se asi neubrání srovnání. Víte, že každé z těchto děl je jiné a existuje samo za sebe. Zajímalo by mě ale, v čem podle vás tkví ten hlavní rozdíl mezi filmovou a divadelní adaptací?

Já ten film tak dobře neznám. Víme, že když jsem ho viděl, tak se mi moc líbil. Ale v mých vzpomínkách to zůstane jenom jako film. *Chicago* je z velké části stavěné formou divadla na divadle. Myslím, že divák mnohem líp vnímá Fossoho styl, když se to před ním odehraje opravdu na živo. Tak nějak líp to naplňuje atmosféru toho představení, když třeba soudce nebo vyšetřovatel nejsou reálné postavy, ale obě je hraje tanečník s náznakem kostýmu, nebo určitého specifického pohybu. Je to trošku jako kdybyste četli knihu, která vám s nadsázkou ukazuje, jak šílené to mohlo doopravdy být. Nevím, jestli to dokážu správně popsat slovy, normálně nad tím vůbec nepřemýšlím, ale určitě doporučuju zhlédnout obojí.

A vy sám, vypůjčil jste si něco od filmového Billyho? Nebo jste se naopak od něj snažil úplně distancovat?

Film jsem viděl před x lety, už ani nevím, kde a s kým a jediné co si z postavy Billyho pamatuju je, že ho hrál kolega Geer (smích). Takže se nebylo od čeho distancovat. Navíc jsem s *Chicago* přišel do styku dřív, už na škole, a to hned dvakrát. Spíš bych mohl říct, že jsem se chtěl distancovat od těch zážitků ze školy. Ne proto, že by byly nějak extrémně špatné, ale bál jsem se, že to ještě pořád nedovedu jinak ...

***Chicago* je muzikál situovaný do dvacátých let, z každé minuty představení na nás dýchá atmosféra kabaretů, jazzové hudby. Jaký máte vztah k jazzu? A k této době obecně?**

Víte, v tomhle jsem podle mne ideální muzikálový herec. Já nemám vztah k ničemu a zároveň ke všemu. Mám vztah k tomu představení, k lidem kolem toho představení, k těm úžasným písním, choreografiím..., ale nevnímám to tak, že když mám vztah k jazzu měl bych mít rád to představení. Spíš je to ve většině případů obráceně.

Roli Audrey II. v *Kvítku z horroru* budete hrát bez alternace. Je to pro vás náročnější, nebo si naopak užíváte, že se o ni nemusíte takzvaně s nikým dělit?

Užívám, užívám, užívám, užívám. Jsme reper-toárové kamenné divadlo s 10 premiérami do roka. Jednoduchými počty můžete dojít k mizivému počtu repríz v porovnání s náročností

jejich nazkoušení, zvláště jedná-li se o hudební divadlo. Já bych chtěl hrát jenom sám s nějakým „záchranným“ swingem 3 roky *Evitu*, pak 2 roky třeba *Bídníky* a řekněme 3 roky *Chicago*. Vůbec mi nevadí, když je to šňůra jednoho představení, každé jedno mě baví, navíc má člověk pořád větší a větší jistotu. A taky si to může pořádně užít, když už se k tomu v životě dostal. *Kvítek z horroru* si zahraju do konce sezony tak 12krát – kdybych se alternoval, tak je to jenom 6 výslapů proti dvěma měsícům zkoušení. Ale na brněnské poměry jsou to ode mně hodně sobecké myšlenky. Když se s někým alternuju, tak je to stejně bezva, víc toho dohromady vymyslíme, no a i ten volný večer se občas hodí. (smích)

V čem je to vlastně nejvíc jiné, roli květiny vlastně nehrát, ale pouze jí propůjčit hlas?

No... asi ve všem. Je to pořádný úlet hrát za šálama někoho, nebo vlastně něco, co je na jevišti. To je ještě větší peklo než dabing. Těžké je to. Hlavně jsme v tom dva. Ještě to chvíli potrvá, než to začneme cítit stejně.

Když jsem sledovala film *Malý krámek hrůz*, zaujalo mě, že písně právě zmiňované Audrey II. jsou výrazně rockové party. Je právě tohle styl, ve kterém se cítíte ve své kůži?

Tak to pozor! Písně Audrey Druhé jsou všechno možné, jenom ne rock! To by bylo ohromně jednoduché. Jenomže ono je to spíš něco jako funky-blues-rock-jazz. Takový ten styl, jako když Eddie Murphy zpívá oslíka z pohádky *Shrek*. Je to šileně svobodný a přitom strašně přesný styl zpívání. Zatím absolutně nevím jak na to, aby to bylo opravdu dobré. A už vůbec ne v češtině. Opět si to budeme muset s klukama malinko „dopřeložit“, aby to mělo šťávu a smysl. **Kromě těchto tří muzikálů, které jsem již zmínila, hrajete nemalé role i ve spoustě dalších. Mnoho z nich ale dlouho leží na repertoáru a jednou za čas se opráší. Takový *Mozart!*, ten se hrál naposledy v říjnu... Máte nějaký osvědčený recept na to, jak si udržet v paměti všechny texty?**

A to nejde jenom o texty a situace, ale i o sa-

motný styl hraní a zpívání. Tak například v červnu nás čeká 5 x *Kvítek z horroru*, pak po dni pauzy 3 x *Chicago* a po dni pauzy *Bídníci* ve Slavkově. Myslím, že mnoho lidí ze souboru by mohlo být nominováno do Guinnessovy knihy rekordů za „Muzikálového Ironmena“ (smích). Já osobně znám lidi, kteří hrajou už 8 let v kuse *Lvího krále*. Ale opravdu neznám soubor, který si jeden večer zuje stepky, aby si druhý den mohl zahrát rockovou operu *Jesus Christ Superstar* a pak si hezky zazpívat *Bídníky*. Je to jeden velký Cirkus svět. Je to z jedné strany ohromně přitažlivé, zábavné, naplňující..., ale z druhé strany nepředstavitelně těžké, aby to bylo pořádné na vysoké úrovni a řemeslně dokonalé. Prostě, když přijde „Janička Novotná z České“ na *Bídníky*, tak jí to musíme podat s absolutní lehkostí a na plné prdy, protože by určitě nebyla nadšená, kdyby jí postavu Mária zpíval zdecimovaný utahaný rocker (smích). A jde to. Nejlepší recept na to je – večer umřít a ráno se znovu narodit.

Vladka Holišová, www.musicalopereta.cz, 18.5.2011

Zdenek Merta oslaví šedesátiny

Období oslav šedesátých narozenin, které připadnou na 25. dubna, čeká hudebního skladatele a klavíristu Zdenka Mertu. Městské divadlo Brno (MdB) připravilo při příležitosti jeho jubilea koncert s názvem *Mertoviny*, který se uskuteční 13. května na Hudební scéně MdB. Druhá část oslav je naplánována na 27. května v Petrohradě, kde poprvé zazní nová Mertova symfonie *Saint Petersburg* napsaná na zakázku města.

„Vzhledem k bílým nocím a pověsti Petrohradu posledních tří set let je to, myslím, pěkná motivace pro výlet do Finského zálivu. Doufám, že se tam s některými z vás uvidím,“ říká Zdenek Merta. Slavnostní koncert v Petrohradě se koná u příležitosti Dne města Petrohrad a je to již druhá Mertova „petrohradská“ premiéra během krátké doby.

Městské divadlo Brno považuje Mertovy kulinářské představení za příhodné k částečné rekapitulaci jeho

tvorby. Na scéně proto zazní průřez Mertovými muzikály, ale i hudba z představení Laterny magiky *Casanova* a části skladeb *Via Lucis* a *Saint Petersburg*. Dostaví se také atraktivní hosté, které Zdenek Merta potkal ve svém bohatém uměleckém životě.

Zdenek Merta napsal přes 500 písní, mnoho filmové i televizní muziky, sedm muzikálů, dva balety, operetu, dvě opery a dvě symfonie. Rozpětí jeho práce je tedy nebývale široké, od známého popěvků Hastrmane tatrmene po velká symfonická díla. Začínal jako mnoho jiných v divadle Semafor, několik let vedl skupinu Kardinálové s Petrou Černockou a Petrem Rezkem, později spolupracoval s Hanou Hegerovou a Petrou Janů. Od roku 1987 se datuje jeho stálá práce s jeho současnou manželkou Zorou Janďovou. Společně vydali několik CD, uskutečnili mnoho koncertů i televizních vystoupení. Absolvovali také tři americká turné a jejich muzikál *Nahá múza* je v současné době na repertoáru MdB. Při práci na muzikálu *Ptákoviny podle Aristofana* v Národním divadle v Praze (1988) se Merta seznámil s režisérem Stanislavem Mošou. Od té doby spolu napsali sedm muzikálů, operu *La Roulette* a společně určili dramaturgický směr MdB, které je považováno za mimořádnou instituci ve svém oboru. Kromě psaní hudby se Zdenek Merta věnuje také pro-

ducentské činnosti. Pozoruhodný byl například projekt uvedení *Mše* Leonarda Bernsteina na Pražském hradě.

Kdo zná Zdenka Merta více než jako posluchač ze sedadel divadelních a koncertních sálů ví, že je tento muž výborným a vtipným společníkem, šarmantním svůdcem nečekaných myšlenek a také pozoruhodným vypravěčem s uměním naslouchat jiným.

Prostějovský deník, 23.4.2011

Les Misérables (Bídníci)

Městské divadlo Brno vydalo kompletní studiovou nahrávku legendárního muzikálu Clauda-Michela Schönberga a Alaina Boublila *Les Misérables (Bídníci)*, kterou na své Hudební scéně uvádí od února 2009. Dvojalbum nabízí dohromady čtyřiačtyřicet skladeb, mezi kterými nechybějí ani známé hity z muzikálu jako *Píseň samotárky*, *Hlava mazaná*, *Knížka snů*,

Modlitba nebo *Tam ve hvězdách*. Hlavní postavu uprchlého galejníka Jeana Valjeana zpívá Petr Gazdík, který za tuto roli obdržel Cenu Thálie 2009.

Brněnský deník, 26.4.2011

„Bylo, nebylo, v honosném zámku žil krásný princ se svým služebnictvem. Jednoho dne měl vládnout celému království. Ale za jeho spanilou tváří se ve skutečnosti skrýval bezcitný a nemilosrdný hrubián...“

Po těchto slovech není snad ani třeba upozorňovat na fakt, že první muzikálovou premiérou nové sezony bude pohádka. Příběh, který všichni dobře známe, s nímž jsme se mohli v různých podobách již několikrát setkat. Starší generace si možná vzpomenu na francouzský film z roku 1946, v němž se pod režijní taktovkou Jeana Cocteau v roli Zvířete objevil slavný Jean Marais a společně vytvořili snímek s nezapomenutelnou atmosférou. Hororové zpracování téhož námětu zná český divák i z filmu *Panna a netvor*, který v roce 1978 uvedl Juraj Herz s nezapomenutelnou hudbou Petra Hapky. Ústřední dvojici zde hráli Zdena Studenková a Vlastimil Harapes. Děti ovšem mají pravděpodobně nejraději animované zpracování Walta Disneyho z roku 1991, které nabízí vše, co by měla opravdová pohádka obsahovat. Tato *Kráska a zvíře* byla jako vůbec první kreslený film v historii udělení Oscarů nominována na nejlepší film, oceněna Oscary za nejlepší píseň a nejlepší hudbu, kterou napsali autoři jiného oblíbeného muzikálu, jenž je k vidění na naší scéně – *Kvítku z horroru*.

Německé zpracování, které uvádíme, má své kořeny samozřejmě také v původním pohádkovém příběhu, který byl poprvé otištěn ve Francii v polovině 18. století a od té doby se objevil v mnoha verzích a podobách. Hudební skladatel **Martin Doepke** použil námět Hanse Holzbechera a Andrey Friedrichs a spolu s libretistou **Christianem Bieniekm** a autory písňových textů Elke Schlimbach a Grantem Stevenssem zasadili příběh do malé vesničky kdesi v Německu. Dál zůstává příběh podobný - kupec, otec tří dcer, přijde neštěstím o své jmění, které

mu navrátí podivná, nelidská bytost ukrytá v zámku uprostřed hlubokých lesů. Za tuto pomoc ale přijde otec o to, co je mu nejmilejší, o svou laskavou dceru, krásnou Bellu, která se vydává za tajemným Zvířetem, aby u něj nakonec našla štěstí a lásku, která jí v rodné vsi chybí. Příběh je doplněn o postavu hloupého a panaovačného sedláka Gustava, který se přitrouble snaží Bellu získat za svou ženu, ale také o dobrou Vílu, která pomáhá tomu, aby nakonec všichni dostali, co si zaslouží. Nechybí ani další pohádkové postavy, skřítkci, oživlé sochy a zakleté předměty.

Pohádkový muzikál, v němž najdete napětí ale i vtip a kouzla, měl premiéru v roce 1994 v Kolíně nad Rýnem a od té doby se na různá evropská jeviště již několikrát vrátil. V roce 2010 jej pro evropské turné nastudoval i režisér Stanislav Moša, v jehož koncepci, ve scéně Jaroslava Milfajta a Petra Hlouška, kostýmech Andrey Kučerové a choreografii Igora Barberice se muzikál chystá k uvedení i na naší Hudební scéně. Režie této verze se ujal **Stanislav Slovák** a v hlavních rolích uvidíte **Ivanu Skálovou** nebo **Kateřinu Krejčovou** a **Dušana Vítázka** nebo **Lukáše Janotu**. Překlad pro první české uvedení vytvořil **Michael Prostějovský**. Premiéra se uskuteční v sobotu 24. září v 18 h.

Klára Latzková

Huštěrce Waltera Cranea z roku 1874

Les Misérables Bídníci

Foto: icj Kratochvíl

18. ČERVNA 2011

SLAVKOV - ZÁMECKÝ PARK

PARTNEŘI DIVADLA

AutoCont

ALSTOM

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

DOKOŘAN ZÁŘÍ 2011 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 301

Tel./Fax: +420 533 316 410

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jeř Kratochvil

Tisková mluvčí:

Lucie Broučková

Grafická úprava:

Petr Hloušek

Lidická 16, 602 00 Brno

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

166. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 20. 7. 2011

Náklad 7 000 ks

Titulní strana:

Samiha Maleh

Kostým do inscenace Mojžiš

MICHAL ISTENÍK

Návrh kostýmu Blázna pro lidovou hru Mojžiš – Samiha Maleh, foto: jeř Kratochvil

21. 9. 2011
v 18.00 a 20.00 hod.
v korepeditivně
Hudební scény
**ZDENEK MERTA
U KLAVÍRU**
klubový večer věnovaný
(převážně) hudbě

Zdenek Merta, velmi dobrý klavírista, výborný a vtipný společník, šarmantní svůdce nečekaných myšlenek, zaujme tento večer nejen jako skvělý muzikant, stane se také kreativním tvůrcem a nevšedním moderátorem.

Koncert, který bude natáčen pro nový pořad České televize „Převážně (o hudbě)“, slibuje kromě hudebního zážitku též interaktivní dialog s diváky a hosty známými v muzikantském světě i jiných oblastech kultury. Na hudbu bude pohlíženo z méně obvyklých úhlů - s prezentací různých hudebních žánrů a jejich přesahem do jiných oblastí života. Důležitou roli tu bude hrát také improvizace a kreativita. Hudba zde bude tentokrát představena trochu jinak také díky jednoduchému výkladu, zábavné stylizaci i překvapivé pointě!